

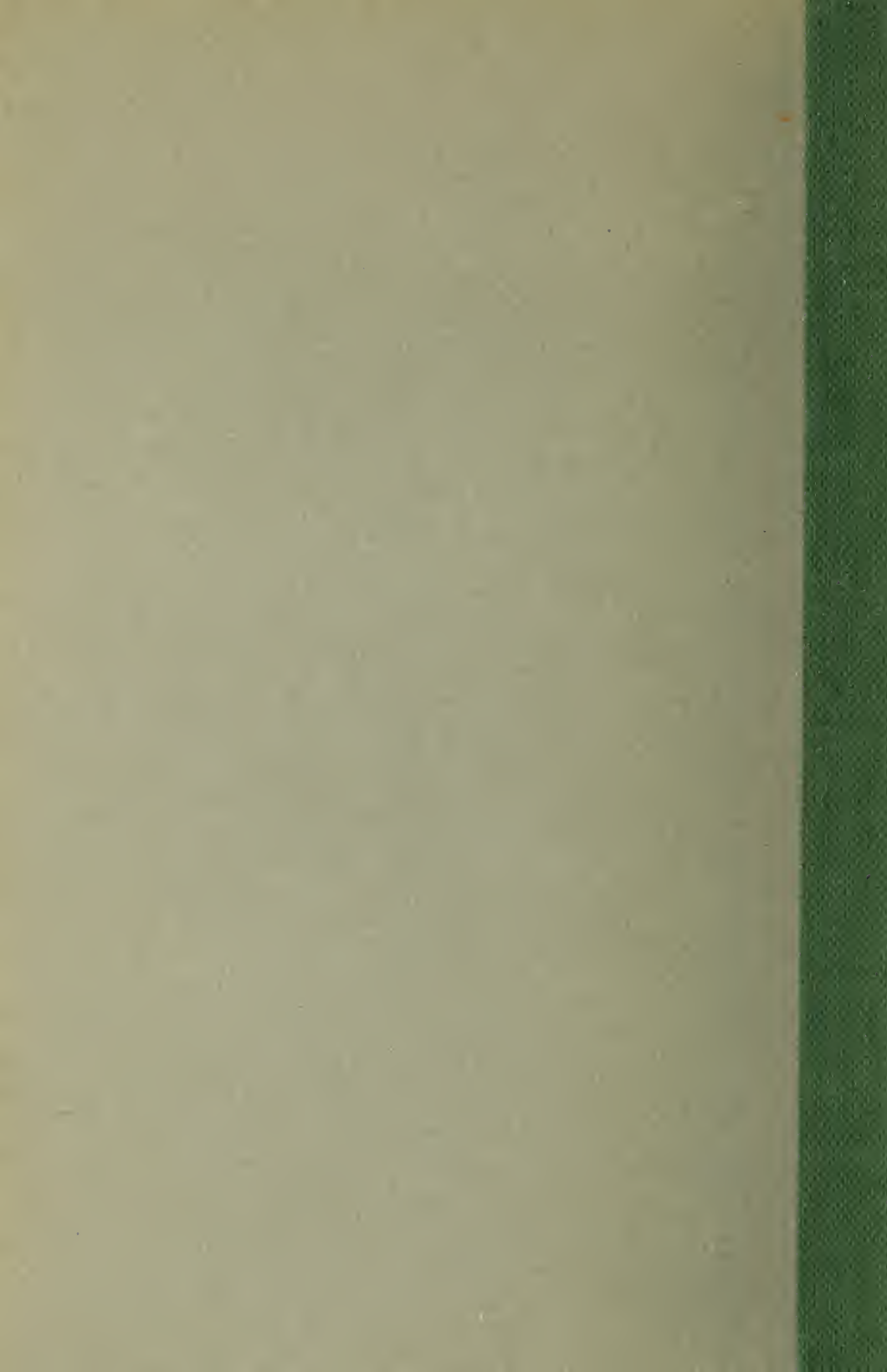


3 1761 08819716 5

LU
T6295bur

Tobilevich, Ivan Karpovich
Бурлака (Чабан).

Title transliterated:
Burlaka



ЗАГАЛЬНА БІБЛІОТЕКА

ІВАН ТОБІЛЕВИЧ
(КАРПЕНКО КАРИЙ)

БУРЛАКА

(ЧАБАН)

ДРАМА НА ПЯТЬ ДІЙ



КИЇВ — ЛЯЙПЦІГ
УКРАЇНСЬКА НАКЛАДНЯ

КОЛОМІЯ, ГАЛИЦЬКА НАКЛАДНЯ
WINNIPEG MAN. UKRAINIAN PUBLISHING



Digitized by the Internet Archive
in 2011 with funding from
University of Toronto

Tobilevich, Ivan Karpenko

III

ІВАН ТОБІЛЕВИЧ
(КАРПЕНКО КАРИЙ)

БУРЛАКА

(ЧАБАН)

Burlaka

ДРАМА НА П'ЯТЬ ДІЙ



КИЇВ—ЛЯЙПЦІГ
УКРАЇНСЬКА НАКЛАДНЯ

КОЛОМІЯ
ГАЛИЦЬКА НАКЛАДНЯ

WINNIPEG MAN.
UKRAINIAN PUBLISHING

Donated by
THE UKRAINIAN BRANCH No. 360
CANADIAN LEGION B. E. S. L.
Toronto, Ontario

LU
76295bur

583360

7. S. 54

Передмова.

Бувають не раз письменники, що на письменницьке поле виступають уже у старшому віці, і відразу вносять у письменство весь свій життєвий досвід, відгук цілої тої борні, що відбувалася на їх же очах. То не диво, що, якщо в них найдеться справжній талант — що їх дебют на літературній арені випаде щасливо, і вони відразу звернуть на себе увагу громади. Українське письменство знає двох таких письменників, що почали протоптувати собі стежку в літературу під дозрілий уже вік, під сороковий рік життя — повістяр *Квітка* і драматург *Тобілевич*. І в обох них дебюти випали не тільки дуже гарно, але обидва вони дали літературі щось нове своїм виступом. Тобілевич дебютував „*Бурлакою*“, і дав нею заповідь деякого перелому в українській драмі, яка до нього все ще поверталася в вузькому колі домашніх обставин, на всякі можливі способи перевертала тему любови, кохаючись при тому в ефектовних етнографічних картинах життя нашого селянства.

„*Бурлака*“ — написаний у Ялисаветі в 1883. р. і написаний саме під той час, коли між грома-

дянством Росії, отже й України, й урядом ішла потайна, але ж уперта боротьба, коли московський царський уряд уживав усіх можливих засобів, щоб на все покінчити з „народовольцями“. Сам Тобілевич, хоча служив тоді в Ялисаветі секретарем поліції, симпатизував із визвольним рухом, допомагав, чим міг, усім тим, що впали було в око начальству, переховував у себе заборонену літературу, словом — „зловживав“ своїм урядом так, що того ж року, кілька літ до повної платні, позбавлено його служби, заслано в Новочеркаськ і поставлено під догляд поліції.

„Бурлака“ носить на собі слід тої нерівної боротьби, що її вели свідомі одиниці з цілим тим апаратом, що складався на самовільне московське царство. Що більш — царство старшини в „Бурлаці“ являється наче мініатурою того царства. Бо ж той старшина з писарем, зі своїми прибічниками й атмосферою темних „овець“, яких при помочі горілки можна було здобути для себе з тілом і душею — був у своєму селі пашею для себе, був для себе цареням, до послуги якого являється все, ще тільки створила деспотична Росія: холодна, фальшиві приговори, топтання правди, Сибір і т. д. Усе треба мати на увазі, яким чином Михайло Михайлович доскочив сташинування в селі! Бо хоч той, що його зробив старшиною, пішов

геть — але ж і той, що на його місце станув Михайло, той же „Бурлака“ теж мусів геть уступитись. І той кінець, який старшина зготував, нарешті, „Бурлаці“, виходить теж цілком льогічним: „Бурлаці“ не могло бути місця в громаді серед такого ладу, на нього мусіла дати приговор громада на висилку на Сибір. У тому часі таким людям не було чого робити на селах, хоч їх домагання були дуже скромні, не носили ніякого бунтарського характеру. А не могло їм бути там місця через те, — бо хто домагається критики урядовання тих, що стоять на чолі, кличе до гуртування, світло скрізь уносить — тому місце тільки на Сибірі; за те по селах місце для повної самоволі Михайла Михайловича зі здеморалізованими, підкупними хамськими душами, що являються підпорами його ладу.

Приїзд станового міг урятувати такого „Бурлаку“ від гріха, та не міг його вдержати при громаді. Нехай, що Михайла за злодійство громадських грошей скинуть із уряду старшини, то все ж старшиною при такому ладі стане другий такий Михайло (люде самі кажуть: як тебе виберуть, то будеш такий самий!), і той Панаса позбудеться. І він, „не найшовши правди“, сам уступиться, на степи піде, самотою житиме, і ждатиме кращих часів задля проповідування своїх правд.

А що Тобілевич устами Панаса виявляє віру у справедливість вищого начальства, що становий запечатує волость, і правда на кінці драми тріумфує, то це в цілій справі нічого не змінює. Це тільки данина, яку Тобілевич оддає своїм громадянсько-політичним поглядам, це данина тому компромісові, на який ішли українські громадські діячі та письменники, починаючи від Квітки (пор. *Козирьдівка, Листи до любезних земляків*), данина своєму часові: українські діячі довго думали, що таки можна демократичні погляди примирити з ладом російської держави, як люде будуть иньчі; що можна свій світогляд упхати в тісні рями поліційного та деспотичного режіму московської держави ...

Але московська цензура краще розуміла те, що з собою несе „Бурлака“, ніж, може, українське громадянство. Вона попросту заборонила його, дарма що Панас являється проповідником таких думок, що, мовляв, „всякий начальник повинен заступатися за правду й кожному мирянинові давати і раду й відповідь на його питання“, що він боротьбу повів тільки проти особи Михайла Михайловича, дарма що він похваляється, що й „до справника й до губернатора доступить“. Цензура краще знала, що инакших старшин на селі, як ось Михайло, бути не може — і драмі

„Бурлака“ треба було немало вистраждати від безмилосерного олівця цензури, навіть Тобілевичеві треба було первісну назву драми „Чабан“ перемінювати на „Бурлаку“, тай потім іще багацько зносити знущань від тих, що знали, що роблять.

Із цього боку „Бурлака“ являється не тільки драматичним твором, що від нього повівало чимось свіжим, чимось новим, але ж є він явищем симптоматичним із громадського погляду і історичним із огляду на час, в якому його написано. І для самого Тобілевича це теж дуже характеристичний твір, бо виявляє його громадський і політичний світогляд.

Треба ще сказати, що драма сама по собі дуже жива тим, що в ній ізвернуто увагу на характери дієвих осіб, на психологію поодиноких типів і на психологію маси — річ, яка до „Бурлаки“ являлася в українській драмі чимось не дуже то самозрозумілим і яка відрізняє Тобілевича від його ровесників Кривиницького і Старицького. Властиво, цілу дію скупчено на боротьбі двох сил, репрезентованих старшиною й Панасом, і поза тою боротьбою гинуть усі подробиці і введені у драму роман (Олекса й Галя). У тій же боротьбі темного світа з ясним, неправди і кривди з правдою і справедливістю якось виразніше виступає постать старшини, ніж

Панаса, дарма що й поетові й симпатії нас усіх безумовно по боці цього останнього. І це явище в Тобілевича не одинокє, коли взяти на увагу його чи „Хазяїна“, чи „Саву Чалого“, чи „Наймичку“ і т. д. На тих темних духах він іспиняється довше, змальовує їх докладніше. Ми маємо вражіння, що Тобілевич наче боїться пропустити найменчу хоч би рисочку, що, на його думку, потрібна для повної характеристики типу — й він поспішається потягти її у своєму рисунку. І це вже бачимо й на першій його драмі, на „Бурлаці“.

Старшина добре знає ґрунт, на якому посіяв своє зерно кривди й неправди, і, знаючи його, він і не думає, щоб „було таке діло, щоб було неможливе“. Коли немає з'організованої сили, коли нема кому її з'організувати, то можна все робити. Старшина знає, що „хоч дехто й дере горло, то на вітер, бо нічого не тямлять“. А як не тямлять — то нема кого боятися, на все лік найдеться: залякання, холодна, а як „хто насидиться в острозі, то укоськається, і хоч його й вернуть, перестане лізти в вічі“. Старшина є на те, щоб його боялися — і, використовуючи те своє становище, він може безкарно кривдити і громаду (на громадські гроші баришувати) і поодиноких людей із громаду (відібрати молодому парубкові дівчину). Засівши на старшинському

кріслі серед повного апарату, що його давав у руки старшині тодішній лад, він правду може топтати ногами, з цинізмом дивуватися, як можуть бути люде, що „самі не їдять, і другим не дають“, може не розуміти, яка, мовляв, „розумна дівка не піде за багатого хазяїна, хоч би й немолодого“. А все-таки буває, що апарат не дописує, що найдуться люде, які можуть захитати той його спокій, і тоді вилазить наверх уся трусяча натура кривдника — і десь тоді зараз же подівається і пиха, і сила. І ще одне — дуже характеристичне для таких типів, висказане в одному монольогу Михайла Михайловича: „Коли б діло виграло — буду в церкві що-празника отаку свічку ставить!“ То як кого: бідного Сидора можна здеморалізувати якими кількома карбованцями, щоб між народом держав його руку, Бога можна купити свічкою — і тоді вже з писарем і коршмарем можна повертати справи так, щоб усі кінці погубилися. Не диво, що такі Панаси, чи Петри, чи хто, являються їм сіллю в оці, для них не може в старшини бути ніякого помилування: вони мусять одчути на своїй шкурі цілий той страшний тягар, що його накладає на всяких „заколотників спокою“ поліційна система московського царства, яка й на село наклала свою сильну печатку.

Супроти такого випрактикованого сільського

драпіжника виступає з великим досвідом боротьби — Панас, той проповідник правди і справедливости й рівночасно оборонець прав громади. Шлях боротьби його з визиском і кривдою — правдивий: організований виступ усіх кривджених проти кривдника. Та виступ той не вдається, бо ж народ не народ — а вівці. Він хотів „овець оборонить від вовка, а вони сами йому в зуби лізуть!“ Люде — „замість любить один одного, вони один проти другого ворогують і готові в ложці води втопити того, хто стане урікати їх за неправильне життя“. Розуміється, без піддержки громади ніяка акція не вдається — не може переперти своєї правди і Панас. У хвилину зневіри він може крикнути тим людям, що в їх обороні виступав, і що його кинули: „Пропадайте, коли так“, але боротьби він кинути не може. То тільки тоді вже, як „по закону не можна буде дулі піднести старшині“ — тільки тоді подається він геть у чужину, щоб жити одним-одиноким. Громадський інстинкт не дозволяє йому ненавидіти тих „овець“, що то „їх поїдом їсть Михайло, а вони ще прислужують йому“, тих, що самі його топлять, голосуючи за його прогнання на Сибір. Він почуває, що його тільки досада їсть, що вони такі, що „ліпше жити з вовками-сіроманцями, ніж із темними людьми, що дурніщі від овець, а лукаві, як сатана“ — але ж та

темнота їх каже йому над ними милосердитися. У відплату за кривду, заподіяну йому громадою, він кидає їй тільки оці слова огірчення: „Бідні люде! Хто більш усього вас любе, того ви женете від себе“. Бурлака Панас — це представник тих тисячів свідомих громадян, що ще не так дуже давно цілими десятками років боролися за ту ж громаду, й за голосом тої ж самої громади заповняли тюрми Росії й разом із найбільшими злочинцями каралися у снігах Сибіру.

Боротьба між тими двома представниками зла й добра, тіни і світла відбувається на тлі українського села з кінцем XIX. в., думки й погляди якого зокрема ще змалював Тобілевич у дуже гарній збірній сцені другої дії. Там таки зараз кидається в вічі безвідрадний образ темних людей, що вже стратили віру в те, що може бути инакше, хоч відчують, що їм кривда діється. Бувають і протестанти, але ж самі вони, за своєю темнотою, не здатні до виступу, доказів подати на зловживання старшини вони не зможуть. Там бачимо цілу зграю здеморалізованих, продажних типів, що „за чвертку горілки від старшини, купленої на їх же гроші, раді помагати його діявольським замірам“. Під їх терором стогне ціле село, і вони паралізуватимуть усі як і найкращі вчинки справжніх громадян . . . Вони не тільки

не дозволять нікому дати підводи, як „Бурлака“ схоче поїхати в город жалуватись на старшину, а й рідну маму вишлють на Сибір, як того старшині треба буде. Вони так уміло можуть внести сварку між громадян, що все це старшині буде тільки „ковінька на руку“. Через те скрізь заляканість, скрізь люде ходять, наче у кліщах. Усюди чують страшні наслідки залежності: кожний тремтить за себе. Через те й знаходяться й такі, що пожаліють, як кому кривду роблять, „але що з того: тут він тебе жаліє, а тут уже біда трапилась, не посміє голосу одвести, щоб зарятувати чим!“ Виходить так, „що кожний про себе дбає, за громадське байдуже“. Дуже вірна і правдива характеристика темної маси.

Інші особи, виведені у драмі, мають другорядне значіння. Вони тільки кидають то на цей, то на той бік світло, щоб у тому освітленню виразнішою видалася постать чи старшини, чи Панаса. Це такі люде як Сидір, писарь, коршмарь — з табору Михайла, то знов Петро, Олекса — прихильники Панаса. Таксамо любовна історія являється тільки одною з численних ниточок, з яких зіснував собі сітку старшина й розкинув її над цілим селом, користуючись зі свого становища.

Але ж у драмі є деякі невеликі хиби й недостачі.

Хоч Тобілевич „Бурлакою“ зриває з традицією ефектів на сцені, то все ж таки в цій драмі ще є деякі місця, з яких пізнати, що він із ними ще не зовсім попросився. Ті місця відразу кидаються в вічі і псують загальний настрій у читача, чи глядача. Ми маємо на думці сцену з п'яним Семеном, що в куці шукає своєї клуні й обіймає Бурлаку як свою жінку; таксамо вражають неумотивовані співи Галі й перехід її до монольогу після співу, впадання у слова монольогу, як це робить „Бурлака“ в п'ятому акті, ціла постать Писаря з його монольогами (про собачу пику в дзеркалі) викликають усе сміх у глядачів, але ж сильно відбивають від цілого тону, в якому видержана драма, і теж псують вражіння.

Загалом у подробицях, головно в будові, найдуться ще деякі хиби, але ж цілий твір являвся заповіддю великого таланту, заповіддю, яку і справжнив Тобілевич цілою своєю діяльністю як драматург, автор 18 гарних драм і комедій.

І мовою своєю у „Бурлаці“ Тобілевич відрізнявався одразу від усіх драматичних авторів до його часу. Вона скрізь сильна, відповідно поважна, але й природна, без патетичних вигуків й непотрібних відскоків у бік сентименталізму, чи комізму — при тому досить

чиста народня мова Херсонщини. Тобілевич залюбки, як і всюди, вживає херсонських форм (полеже = полежаць, побаче, зроби . . ., тремтю = тремчу, посади, проси . . ., будуть = бути, розбагатить, причарувать, примусить) та не цурається й русизмів¹⁾, які попали вже в мову херсонських селян.

Як узяти цілий літературний дорібок Тобілевича на увагу, то „Бурлака“, дарма що це перша його драма, один із найкращих його творів, і довго ще буде окрасою нашої сцени.

Василь Верниволя.

¹⁾ Всі ті слова і фрази пояснені під текстом.

БУРЛАКА
(ЧАБАН)

ДІЄВІ ЛЮДЕ.

МИХАЙЛО МИХАЙЛОВИЧ, волосний старшина.

ОМЕЛЯН ГРИГОРОВИЧ, писар.

СИДІР, збірщик, приборічник старшини.

ПЕТРО

СЕМЕН

ДІД

МИКОЛА

ПАВЛО

1.

2.

3.

4.

} односельчани.

} чоловіки

ОПАНАС, бурлака.

ОЛЕКСА, молодий парубок, його племінник.

ГАЛЯ, Олексина молода.

ОЛЕНА, сестра Олекси.

ПРІСЬНА, жінка Петрова.

ГЕРШКО, Жид.

Поштар.

Провожатий.

Громадяни, десятники, парубки й дівчата.

ДІЯ ПЕРША.

Волосне правлення.

Стіл. За столом сидять: Писар, Старшина і Гершко.

ЯВА І.

Старшина. Хто ж то базіка?

Гершко. Первий Петро. Він каже, що замість того, щоб заплатити недоїмку¹⁾—я з вами в кумпанії купував у мужиків на громадські гроші хліб будущего врожаю з великою уступкою. Вредний²⁾ зовсім чоловік! І так усе розказує, наче він там був. Декотрі хазяїни почали забивать йому баки, то він чуть³⁾ не бив Дмитра.

Старшина. Нехай собі чешуть язики! Собака бреше, а вітер несе. Що то вони—щитать⁴⁾ нас будуть, чи як? Я їх пощитаю! А холодна на що? Поки-що, ціна підніметься, продамо хліб і бички, то й гроші покладем на своє місце; от їм і дуля, хоч би й до начальства дійшло.

¹⁾ недобір, недостачу

²⁾ шкідливий

³⁾ мало-що

⁴⁾ лічити, підлічувати

Гершко. Аби все було гаразд, — ви лучче знаєте.

Старшина. То-то (сміється). Ти не рябій, Гершку. Омеляне Григоровичу, що ви там записались так і не слухаєте, що тут Гершко розказує?

Писар. Тут статистика зовсім голову заморочила.

Старшина. Покиньте, почитаємо свої діла.

Писар. То — їсть, хоч пропади: одно статистика, а друге — скопленіє большое отписки.¹⁾

Старшина. Беріть щоти²⁾. Кладіть. Ну, Гершку, кажи.

Гершко. Зараз. Я купив 1000 пуд пшениці на розписки. Скидки з пуда 20 коп. проти ціни, яка буде в осени, та проценту за те, що вперед дав гроші, з кожних трьох рублів—мірка жита або ячменю. Записали?

Писар. Записав.

Гершко. Тепер роздав 500 рублів тим, що не схотіли хліба продавати під розписки і кожний хазяїн із трьох рублів приніс за процент мірку пшениці або дві ячменю, що в кого було. Окрім того, кожний хазяїн повинен одробить один день за вигоду.

Старшина. Ну, це в розділ не піде. Це

¹⁾ велике накопичення переписки

²⁾ рахівниця

вже мое щастя, бо тільки ж у мене й буде що робить! Цього ви не записуйте в щот¹⁾).

Писар. А скільки ж ячменю і пшениці принесли?

Гершко. Це треба подивитися, я з собою записок не брав.

Писар. Ну, то так не дощитаєшся: це настояща статистика!

Гершко. Найкраще ходім до мене, ми там удвох і пощитаємось.

Старшина. А й справді.

Писар. Ну, а статистика? Лежатиме?

Гершко. Полеже, хіба так її зараз і схопиш?

Писар. Та вам байдуже, а мене становий знову буде лаять!

Старшина. Пусте діло! . . . А ти, Гершку, все-таки наслухайся, що там горлата голота базіка: хоч вона й не страшна, та все ж лучче, коли знаєш. Тепер, слава Богу, страшних нема. Був тут у нас митець бунтувать громаду. О, тоді погано було, а як Панаса не стало, то хоч дехто й дере горло, але на вітер, бо нічого не тямлять!

Гершко. Що ж то за птиця той Панас?

Старшина. Не бійся, його тут нема, він 10 літ уже в Криму чабанує, навряд чи й прийде!

¹⁾ рахунок

Гершко (сміючись). Нехай його там вовки з'їдять, коли він страшний!

Писар. Та йди вже; може, хоч горло даси промочити, а то зовсім засохло. (Складає папери.) Ну й надоїла мені та статистика, ви не повірите! Через неї й лишню чарку вип'єш. (Виходять.)

ЯВА II.

Старшина (один). Ехе-хе! Діла, діла! Коли то ти їх покінчаєш? І все є, благодарить Бога, а ще мало! Щоб то задовольниться! Отже ні, така вже пелька людська несила. Другу тисячу доклав, а хліб та скот продам, то з баришів закладу третю, і всі гроші громадські треба здать у казначейство¹⁾, щоб не скушали. Ще щоб не пійматься! Хоч і не показуєш виду, що страшно, а на душі якийсь неспокій раз-у-раз: ну, як начальство довідається, що я на громадські гроші баришую, пропаде багато праці! Наче аж лекше, як тільки подумаєш, що вернеш гроші і гріхів ніяких! Поможи, Боже! Тоді вже не буду зачіпать казенних грошей. Оцей тільки раз коли б благополучно . . . А тут іще другий неспокій! Ну, що ти будеш робить на світі божому? Залала в око дівка, — тут є в бідної вдови, Галею прозивається — і нудюсь світом! Та вже ж стара Ма-

¹⁾ державний скарб, державна каса; казна — каса

рія не сказалась, щоб не віддала своєї дочки за мене заміж. Та й дівчина ж! Чорт її знає, в кого вона й уродилась така хороша! Там така дівка, що тільки гляне . . . А! . . . Аж тоді вже буду задовольнений, як висватаю Галю. Послав оце Сидора до старої Марії — почуємо, що скаже! Не думав уже й жениться, а от розбагатів — гарної жінки захотілось . . . Хто його зна, коли вже ті діла покінчаю . . . Що ж це Сидора так довго нема? (Заглядає в вікно.) Здається, він іде. Аж тремтю: що то він скаже?

ЯВА III.

Входить Сидір.

Сидір. А я думав, що ще застану дома, та заходив до вас.

Старшина. Ну що, бачив?

Сидір. Та чи ви знаєте, що Параска провідала якось, що ви сватаєтесь: там репетує — мало не вискочила на хату!

Старшина. А нехай їй біс, тій Парасці — обридла вже вона мені! Кажки, що Галя — чи согласна?¹⁾

Сидір. Та де там вам согласна, — не хоче: в нього є вже, каже, Параска.

Старшина. Та що ти з Параскою лізеш у вічі? Хиба я з нею вінчаний, чи як? Ти діло мені кажки.

¹⁾ згідна

Сидір. Не хоче в одну душу: лисий, каже старий . . .

Старшина. Тю на її батька! Який же я старий? Адже ж нехай прирівняє до мене якого парубка, чи справиться зо мною?

Сидір. Коли ж, бачите, дівчина вона дуже молода, красива, то де вже їй іти заміж за вас?

Старшина. А чому ж і не йти? Яка ж розумна дівка не піде за багатого хазяїна, хоч би й немолодого?

Сидір. От бачите, а вона каже: яка розумна дівка піде хоч би й за багатого, та за старого.

Старшина. Чи не брешеш ти?

Сидір. І, їй Богу, правду вам кажу, не хоче: й руками й ногами брикається. Мати каже, що вона кохається з Олексою Жупаненком, а примусить її, каже, не маю сили: як не схоче, каже, то вона й повіситься, я її знаю.

Старшина. То ти так і кажи! Тепер я бачу, через що я й старий, і сякий, і такий. Це друга річ! Ну, то пострівай, я покажу їй Олексу! Пострівай . . . Он що! . . . Пострівай! . . . Еге! Сидоре! Я тебе зробив хазяїном, помагай же мені!

Сидір. Кажіть, я все зроблю. Мені аби одвіту ¹⁾ ніякого.

¹⁾ щоб не було відповідальности

Старшина. Який там одвіт! . . . Візьми ти Олексу зараз під арешт: у мене коні на тій неділі покрадено¹⁾ — скажи, що на його пада підозрініє. Галя від нього відкинетесья, як від злодія, а там ми ще поміркуємо з писарем, як що буде стоять на своїому, чи не можна його в москалі запроторить. Після завтрього якраз прийом²⁾ у нашому участку. Так, так! А, може, ще що видумаю . . . Іди зараз та гукни на Омеляна Григоровича, він тут, у Гершка в шинку. (Сидір виходить.)

ЯВА IV.

Старшина (один, гука у двері). Мерщій писаря зви! . . . От тобі й раз! Хто ждав, щоб дівчина, гола як бубон, не пішла за мене заміж? Але я хочу, щоб вона була моєю жінкою. Хотів я розбагатіть — розбагатів; хотів я почоту — маю; тепер хочу красиву молоду жінку — та й не добуду?! . . . Ні, добуду! Я Олексу того й у Сибір пошлю, як на те піде! Все спродам . . . Ні, це вже лишне, цілий вік наживав, та її збуть? Можна й так обійтись! . . . «Старий,» каже . . . Дурна, дурна! А гроші, а худоба! . . . Хотів би я тепер упирем буть, щоб причарувать її . . .

¹⁾ того тижня, тамтого тижня (моск.)

²⁾ приймають, беруть до війська, набір

ЯВА V.

Входить писар.

Писар. Пощитались. Виходить баришів 500 рублів. Сотняжка й мені перепаде!

Старшина. Дві! Тільки зробіть діло. Оме-ляне Григоровичу, скажіть мені: чи можемо ми з вами вкупі заправить так, щоб супротив-никам нашої волі прийшлося і свербляче, і боляче?

Писар. Як у якому ділі, а до того ще й як кому. Треба знать послідовательно.

Старшина. Ви від мене не обиджені? Еге, ні? Так ви й знайте: помагаєте мені — собі помагаєте.

Писар. Истина. Я всегда так думав і так поступав. Що це ви такі збентежені? Яке там діло? Мабуть, круте?

Старшина. Многосложне¹⁾ діло, Омеляне Григоровичу, але як і виграємо, то й могорич буде! . . .

Писар. Многосложний?

Старшина. Он який!

Писар. Кажіть.

Старшина. Я знаю, що вам багато гово-рить не треба. Ви зразу мене врозумієте. Є тут дівчина прехороша собою — Галя Королівна. Мені захотілось її взять за жінку. Послав сватать, а вона не захотіла.

¹⁾ дуже складна справа

Писар. Це діло трудне. В душу не залізеш і туди її не навернеш, куди сама не схоче.

Старшина. Не те. Слухайте далі. Вона не хоче за мене через одного парубка — Олексу Жупаненка. От цього то Олекси треба здихатися, і Галя Королівна моя. Розібрали?

Писар. Тепер розібрав. Здихатися? . . . У гóроді є в нас чоловік, Казюкою прозивається, так той тільки й порадить, як здихатися.

Старшина. Як сами не придумаємо, то й до Казюки вдаримося — я Казюку й сам добре знаю, не одну справу з ним виграв! А поки-що, сами поміркуємо. Оце зараз я послав Сидора загарештувать Олексу за те, що буцім то він покрав мої коні на тім тижні. Мені здається, що Галя від нього відцурається, як почув, що він злодій. Та цього мало. Чи не можна його в москалі віддати? Бо з кіньми справи не виграємо. Ну лишень, розкиньте розумом!

Писар. А пострівайте — справлюсь, яке його посемейство.

Старшина. Мати — вдова і три сестри.

Писар (шукає по списку). Один син — не можна.

Старшина. Мати вийшла заміж за Вербу, і сестри живуть при вітчимові.

Писар (ударив по списку). Ой, постойте — можна!

Старшина. Чи є ж таке діло, щоб воно було неможливе? Хибá ми сьогоднішні? Ну, кажіть — як?

Писар. Мати, значить, Вербенчиха, дочки при ній, а Олекса Жупаненко особо остався — одиночка, значить, а одиночки йдуть! Так і по списку показано.

Старшина (цілує писаря). Голова!

Писар. Постривайте, а як по справці окажется? . . .

Старшина. То друга річ, нехай оказується, а тимчасом не буде мішати.

Писар. Та чи так? А як хто заступиться, як мати пожалується?

Старшина. Куди їй і к бісу жалуваться! Та ми її в холодну запрем на той час, поки приймуть¹⁾ Олексу; а мені аби Галя побачила, що Олекса в москалі пішов, то вона й моя.

Писар. Як так, то й так! Значить, підженемо свою політику. Глядіть же: дві сотні з баришів і могорич! А тимчасом бувайте здорові. Я піду до Гершка, — там іще щоти зоставив, треба кінчати.

Старшина. Я вже знаю, які щоти, — лучче б ви їх не кінчали, бо ще рано, може, трапиться яке діло, а як щоти скінчите, то . . .

¹⁾ візьмуть до війська

Писар. Я свою степен ь понімаю! От тільки статистика мені в печінках сидить — та нічого, не ударим у грязь лицем: таку статистику підведем, що тільки руками становий розведе (виходить).

ЯВА VI.

Старшина (один). От і хороший чоловік, тільки торка багато! А голова золота! Ну, здається, діло йде на лад! Коли б мені тільки це діло виграти — тоді! Буду в церкві що-празника отаку свічку ставить! . . . О, здається, це Сидір іде. Так, він і Олекса з ним. А ну, попробую ще ласкаво заспівать.

ЯВА VII.

Сидір і Олекса.

Сидір. Так, так, голубчику! Нічого тут крутить і сюди, і туди: у нас є свідки, що ти коней віддав злодіям!

Олекса. Та Бога ви бійтеся! Я вам десять свідків покажу, що в ту ніч, як у старшини коней покрадено, я був аж у Висці, на весіллі, там і ночував, там і на другий день зостався, і тільки в обід третього дня приїхав.

Старшина. Та вже як не вертись, а треба буде признаться, бо з гóрода я получил звістку, що злодій піймався й на тебе показав.

Олекса. А щоб він катові на свого батька показав! Не паскудьте ви мене, ви знаєте, що ми були хазяїни, і мій дядько Панас був стар-

шиною, як і ви, а що тепер зубожіли, то це не порок:¹⁾ може, ще й ми хазяїнами будемо. За що ж ви таку біду накликаєте на мене?

Старшина. Бач, у дядька пішов! Дуже цікавий! Гляди, щоб і тобі, як і дядькові, не втерли носа. Були хазяїни! А тепер твій дядько — бурлака, чабаном десь служить, а все через те, що розумний дуже.

Олекса. Дай, Боже, всім такого розуму.

Сидір. Ти лучче попроси старшину, а то ти все гостро одказуєш.

Старшина. А вийди, Сидоре, в сіни, — я з ним побалакаю. То він тебе соромиться! (Сидір виходить.) Чуєш, парубче, — я тобі і коні подарую, і діла ніякого не заведу, і ще дам сто карбованців . . . тільки відсахнись ти від Галі Королівни — я її сватаю! Іди куди в найми, скажи, що кохаєш другу — одкинись від неї! Бо як цього не зробиш, то я тебе і в острог посаду, і в москалі віддам — усе-одно пропадеш.

Олекса. Так ось воно що! Ви б так і казали: це ви купуєте в мене мою дівчину? Ні, дядьку, бідний я, правда, і сто карбованців — гроші, але я повісився б на другий день, або й зараз, як би взяв у вас сто рублів для того, щоб розпанахати свою душу, зсушити своє серце разом із чужим серцем! Ні, дядьку, цього

¹⁾ не гріх, не ганьба, не хиба

не буде. Ви мене не злякаєте тим, що посадите. Посадите — то й випустите. А в москалі піду, то не по вашій волі, а так, значить, слід, тепер усі йдуть. Тільки мені писав дядько Панас, що я вільготний¹⁾. . .

Старшина. Я тобі покажу вільготу, коли так! Бач, який завзятий! Я до тебе ласкою, а ти гуком на мене! Е, собачий сину, стривай же, я тебе поки в москалі віддам, то ще й різками випорю, волосним судом. Сидоре! Візьми його в холодну, ми з ним завтра розправимося . . . ач яке зіллячко!

Сидір. Іди.

Олекса. Гріх вам буде, дядьку! Я всім людям розкажу, за віщо ви наді мною знущаетесь.

Старшина. Посади його та поклич писаря.

Сидір. Та он-де й він і Гершко, біжать сюди обидва.

Сидір із Олексою виходять.

ЯВА VIII.

Старшина (дивиться в вікно). Диви, й справді неначе їх хто в потилицю турлить — біжать. Чи не побився, бува, Гершко з писарем?! Ще мало клоніт — розбірай своїх. Ну, вже той Омелян Григорович — з духовних, а не по духовному поступа . . .

¹⁾ такий, що має право не служити в війську, як один син

ЯВА ІХ.

Гершко й писар разом у двері вскочили й застряли. Гершко виборсався перший, а писар п'яний говорить із дверей.

Писар (на дверях). Постой, Гершку, ти не розкажеш, загарчиш тільки, бо ти захакався, як собака.

Гершко. Не журіться за мене, глядіть, щоб сами не впали!

Старшина. Бачите, Омеляне Григоровичу, а казали, що свою степеня понімаєте!

Писар (підходить). Всеконечно понімаю! Ето не ваша, а моя печаль!

Старшина. Що ви там натворили?

Писар. Все, як слід. Постойте, я вам по порядку. Тільки що я випив послідню чарку й закусив хваршированою щукою . . . в нього славна щука . . .

Старшина. Та кажіть вже: чи ви побились, чи що?

Писар. Боже сохрани! Вот (цілує Жида), значить, мир і любов! А тільки дело важноесть. Гершку, повествуй!

Гершко. Пам'ятаєте, як ви сьогодні казали, що тут у вас був бунтовщик Опанас Бурлака?

Старшина. Та бий вас сила божа, які полохливі! Так же ж був, а тепер чорт його знає, де він! Кажіть толком — що там трапилось?

Гершко. Ну, слухайте ж сюди: оцей самий Бурлака сидить у мене в шинку, тільки що прийшов. Там його обступили люде! Розказують, що Олексу заарештували, чули, як Сидір гвалтував, що він коней ваших покрав; і той Панас сюди збирається. Я за тим і прибіг, щоб вам сказать.

Старшина. Та ні, то не він! Де йому тут узяться? То тебе лякали.

Гершко. Він! Перелякав мене на смерть: ножем ударив по столу — загнав його по саму колодочку.

Писар. Верно, как статистика!

ЯВА Х.

Входить Бурлака в постолах, у свиті, з торбою за плечима і з чабанською гірлигою в руках. Писар присіда біля столу, Жид задом крадеться за двері і щеза.

Бурлака. Здрастуйте вам. Не пізнали?

Старшина (стрівожений трохи, але не показує виду). Ба ні, пізнав. Давно прийшов?

Бурлака. Та оце тільки що ввійшов у село! Як же ти поживаєш, Михайле? (Йде до його, хоче почоломкаться.)

Старшина. Ти знай честь, пам'ятай, з ким говориш! Здається, бачиш, що старшина (показує знак), то треба їй говорити якось иначе.

Бурлака (трохи одступа назад). Це так товариша стрічаєш? . . . Ну, вибачайте, госп'юдин старшина. А я й чув од людей, що ви стали

великий пан, що до вас ні приступу тепер, та й не вірив, аж воно і, справді, так... Вибачайте ще раз.

Старшина. Яке мені діло до людського пацікування! Всяк повинен знати своє стійло. Чого тобі треба?

Бурлака. Бачите, я йшов додому спочивать: на старість надоїло мені між чужими людьми тиняться. Сивіть почав, і ні до кого було голову прихилить! А тут у мене zostався племінник¹⁾, Олекса Жупаненко, — думав у нього доживати старість. Приходжу сьогодні в село, питаю про свого Олексу, а мені кажуть, що його тільки-що заарештовано. Так я й додому не заходив, розпитав, хто старшина, зараз і сюди — думаю собі: старий приятель Михайло дасть братерську раду. Одначе бачу, що ради не буде. Ну, хоч скажіть мені, будь ласка: за віщо ж хлопця посаджено під арешт?

Старшина. А ти що мені? — Начальник, чи як, що я тобі буду розказувать, за віщо кого в холодну посадю?!

Бурлака. Ба ні! Ви мені начальник, а всякий начальник повинен заступатся за правду й кожному мирянинові давать і порадку й одповідь на його питання!

Старшина. Та я знаю, що ти дуже розумний, з тобою не збалакавш! То ти тільки

¹⁾ небіж (моск.), сестрінок, чи братанич

за цім прийшов? . . . Мені ніколи, йди собі з Богом!

Бурлака. Як же це буде? То ви й не скажете, за віщо мого племінника посадили?

Старшина. Пішов собі геть! Що ти мені молитву прийшов читать?

Бурлака (підходить, старшина одступа). Слухай, Михайле! Я не подивлюсь, що ти старшина, а тільки не заговориш по-людськи, то виволочу тобою всю хату! Кажи, не дратуй мене: за віщо взяли парубка? Я не одступлю за поріг, поки не довідаюсь!

Старшина (оглядається). Омеляне Григоровичу, де ви?

Писар. Я тут — на місці (шука наче чого). Перо десь упало.

Старшина. Пишіть протокол! Чули, що він казав?

Писар (підіймається, витріщив очі й дивиться). Не зрозумів!

Бурлака. Шкода, пане-брате, твій писар тепер тільки мислите може писать. Бач, який гарний — мов сова! . . . Ще раз прошю тебе, Михайле Михайловичу, не дратуй мене, — скажи, за віщо ти арештував Олексу?

Старшина. Твій Олекса — злодій, за те й сидить, чув?

Бурлака. Злодій?! . . . Брехня! Люде зараз казали мені, що Олекса смирний, роботя-

щий і чесний хлопець! Не шуткуйте цим словом, господин старшина! Все моє щастя в цьому парубкові: він мій племінник, він мій хрещений син, я задля нього тільки сюди й вернувся. Коли правда, що Олекса злодій — я від нього відцураюсь і завтра ж вернусь назад, а коли довідаюсь, що ні . . . глядіть! У Бурлаки та сама душа зосталась і те саме серце б'ється в грудях, котрі дванацять літ тому назад водили його скрізь шукати правди, — я й тепер знайду правду! . . . (Виходить.)

Старшина (до писаря). Шукай, шукай! Вітра в полі . . . Ну, а ви — хоч викрути: яка тепер із вас порада?

Писар. К вечеру — как стьоклушко!¹⁾
(Завіса.)

¹⁾ під вечір — (буду чистий) мов скло.

ДІЯ ДРУГА.

Дворище волосного будинку.

ЯВА І.

Сидір і Писар.

Сидір. Ви ще не знаєте Бурлаки: він нічого не подарує! Бачите, не вспів у село увійти, вже й колотить миром, а все через кого? Через дівку.

Писар. Михайло Михайлович дуже ласий на баб'ячий рід, ніде правди діти!

Сидір. Наробить йому Галька клопоту! І то ти скажи, на милость божу, заманулось чоловікові! Хиба мало цієї погані?

Писар. Коли ж гарна, бісова дівчина: оком поведе — і слабого з постелі зведе.

Сидір. Так засватана ж уже!

Писар. Тим вона ще краща: засватана дівка — всім до вподоби!

Сидір. Глядіть, щоб не було біди!

Писар. Пусте діло, ніякої біди не буде. Ми на законном основанні віддамо Олексу в москалі.

Сидір. А як же він витягне далекий жеребок?¹⁾

Писар. А доктор на що? Доктору за-
платить, то він буде більше бракувать, щоб
добраться до Олекси.

Сидір. Хиба! Ну й голова. Сьогодні буде
війна. Бурлака радив почитать волость, там
така буча вийшла, що страх: одні за Михайла,
а другі проти нього!

Писар. Ти б їшов до шинку, там уже
зібралися, треба могоричити декого. Утремо
носа Бурлаці! . . .

Сидір. Та ми вже радилися з Михайлом
Михайловичем. Знаєте, що я вам скажу: їй-
Богу страшно йти — ще битимуть. Учора по-
хвалаявся Петро. Що буде, то буде, побачимо
— піду! (Виходить.)

ЯВА II.

Писар (один). Що воно за чоловік цей Бур-
лака? Може, й, справді, його послухають і при-
чепляться щитать волость? Та, впрочем, що ж
вони зроблять, як не дать їм книг? Одна мо-
рока! . . . Піду, поки сход, може, скінчу відо-
мость про заводи.²⁾ Ну, вже мені ця статистика

¹⁾ Як брали до війська, то тягли жеребки за числами; якщо вже набрали було відповідне число, яке було потрібне, то иньчих із „далекими числами“ не брали.

²⁾ статистичний спис, звичайно ж відомость — виплатний лист

обісіла, аж нудно робиться, як згадаю про неї! Де ж, одних хворм 12! Шутка сказать! (Виходить.)

ЯВА ІІІ.

Старшина (один). Сьогодні треба діло повернути круто. Як зіб'ю Бурлаці пиху, то знову буду панувать. Держись, Михайле! Коли б мені завтра тільки Олекси здихаться, а там поки його вернуть, поки що — то ми Галю висватаємо. Не знаю, чи писар у волості? Вже й на сход збираються. Сьогодні ще й на весілля треба піти — просили. Може, там і Галя буде? Піду безпремінно — чи не влучу години, щоб побалакати з нею. (Йде у волость.)

ЯВА ІV.

Чоловік 3., Петро, згодом чоловік 1. і 2. і ще дехто.

Чоловік 3-й. Я ще малий був тоді, як він пішов із села, то й не гаразд його знаю. Скажіть мені — чи його так таки Бурлакою і прозивають, чи це від того, що він бурлакував?

Петро. Через те, що бурлакував, через те й Бурлакою звать. Щоб ти знав, що він за чоловік, то я тобі розкажу. Давно це було, ще за крѣпацтва — бодай не верталось! — ми вміст¹⁾ з Опанасом пасли валахів панських, —

¹⁾ вкупі, разом (моск.)

літ нам було може по п'ятьнацять. Раз над вечір попасом прийшли ми з валахами до ліска — ось що за Варчиною балкою — де не взявся, сучої пари, вовк і задавив двох валахів. Біда — битимуть. А Панас такий був, що не доведи, Боже, як би його вибили — підпалив би двір: сердитий та завзятий! Ото Панас і надумав тікати на Басарабію, а ми сиротами були. Пригнали ми валахів додому — ввечері їх не лічать. Повечеряли, вкрали хліба та й подались. Де та Басарабія — ні він, ні я не знаємо! Йшли навпростець, куди Панас вів. Він був цікавий і чув, що Басарабія в той бік, де сонце стоїть в обідню пору. То так і йшли на сонце. Не стало в нас хліба, я зовсім підбився, почав плакати і ляяться. Опанас довів мене до якогось села і сказав: «Іди,» каже, «в село і признайся, звідкіля ти, то тебе назад пошлють, бо не тобі,» каже, «бурлакувати!» Попрощався зо мною, та й пішов. Так Опанас пропадав літ 20, а, може, й більше. Як же настала воля, він і прийшов додому. Розказував — був аж коло Дунаю, а послі попав до якогось Німця в Крим, там чабанував, та й грамоти добре вивчився.

Чоловік 3-й. От чоловік — світа побачив!

Петро. Еге! Та й не дурно ходив. Скоро прийшов, зараз хазяйство почав заводити — грошенята були. Тоді ще якраз уставні грамоти робили; от ми його й вибрали старшиною,

Чоловік 3-й. Так він і старшиною був? Тепер пам'ятаю, пригадав! Коло його хати раз-у-раз народ збирався й він їм розказував? Через що ж він знову подався бурлакувать? Тоді ж воля вже була. (Підходять люде: 1-й та 2-й чоловіки і ще дехто.)

Петро. А був у нас посередник, — чоловік нічого собі, тільки все гроші позичав, через те і промотався. Один раз причепився до Панаса, щоб той позичив йому з громадських грошей тисячу рублів. Опанас не дав. Ну, і завелися. Посередник його змінив і постановив Михайла Михайловича, що й досі хазяїнує, а Михайло зараз і позичив грошей посередникові, значить. Ото тут і пішло. Опанас почав правди дошукуватися і таки добився, що губернатор посередника змінив, але ж і сам, їздючи то сюди, то туди, спустив усі гроші, які привіз із Криму. Тоді й каже: «Я свого добився, гроші громадські вернув і посередника вигнав, а тепер знову піду зароблять собі гроші», — та й пішов до прежнього¹⁾ хазяїна в Крим. І оце вже, мабуть, літ більше десятка, як його не було в селі. Тільки иноді гроші присилав сестрі Горпині.

Чоловік 1-й. Так він, мабуть, знову грошей приніс. І я його добре пам'ятаю, він же наш сусіда і з покійним батьком був приятель,

¹⁾ колишнього, давнішого

то я часто слухав, як він, бувало, в неділю почне розказувать про божественне і про всякі землі. Батько казали, що він усю біблію прочитав.

Чоловік 2-й. Як же то він іще й досі з ума не зійшов, бо кажуть, як біблію всю прочитаєш, то безпремінно¹⁾ з ума зійдеш! Я чув, як баба Ярина казала, що Бурлаків дід був Запорожець і накладав, каже, з чортами. Може й він через те такий тямущий вийшов!

Чоловік 1-й. Отак ушквар! Хиба чорти стали б його вчить святому письму? (Всі сміються.) Ну, й вигadaв!

Чоловік 2-й. Чого ти зуби скалиш? Послухав би, що Ярина каже! . . .

Чоловік 1-й. Сидів три дні — та й висидів злидні! (Сміються.)

ЯВА V.

Приходить Семен.

Семен. Здрастуйте вам! А хто то висидів злидні?

Чоловік 1-й. Та тут комедія: він каже, що чорти вивчили Панаса Бурлаку святому письму. (Регоче.)

Чоловік 2-й. Брешеш! (Сердито передразнює.) Ге — ге — ге! Якого бісового батька смієшся?

¹⁾ напевно, небезпечно

Чоловік 1-й. Не кажи нічого, не подумавши, то й сміяться не будуть.

Чоловік 2-й. Тьфу! (Виходить.)

Чоловік 1-й. Не дай, Бог, який гарячий! Плюнь у друге місце

Петро. Та годі вже вам!

Всі. Ба й, справді, завелися, наче мамі діти!

Чоловік 3-й. Он Бурлака йде й люде з ним.

Петро. Може, хоч трохи приборкає крила нашому Михайлові Михайловичу. І що тільки вони виробляють, то й сказати не можна! . . .

ЯВА VI.

Приходять Опанас, Микола, дід, Павло і ще люде.

Бурлака. Таке то, люде' добрі, робиться у вас: узяв парубка і ні-за-віщо посадив у холодну та й держить. Тепера — він один син у матері, а старшина, ставить його без вільготи по списках! Захотілось йому, бач, молоду Олексину собі висватать, а та йому гарбуза піднесла, і то він так мститься. Він вас усіх заставе¹⁾ робить на нього, як ви будете мовчать!

Дід. Бодай не казати! Роблять, що хотять: Сидір Кавун та писар орудують усім. Котрі багатченькі, тягнуть за ними. От хоч би й з наділами: хто не мав сили, поприбірали наділи до себе, а тепер ніяк не відтягаємо. Поки

¹⁾ приневольить, примусить (моск.)

діти були малі, то й я свої наділи віддав, — аби виплачували, а тепер діти підросли, став требувать назад — кажуть, ніби я продав, ще й документи якісь показують.

Бурлака. То це, виходить, підлоги!¹⁾

Дід. А підлоги.

Бурлака. Так чого ж ви дивитеся? Сход має право повертати усі наділи тим, кому вони належать.

Дід. А так, так!

Бурлака. От сьогодні виберемо щотчиків, пощитаємо його. Як я розібрав діло, то він багато грошей замотав, а ви мовчите, кожний про себе дбає, а за громадське байдуже. А там і до наділів доберемось.

Дід. Та це правда.

Петро. Ні, братці, не так нам Михайло допік, щоб і тепер йому мовчать! Аби був чоловік, щоб шлях показав, то ми його приструнчим! Звісно, ми люде темні, а він із писарем і робе, що схоче.

Микола. А що ти йому зробиш? Базікаєш тільки!

Дід. Він скрізь руку має, а ми що?

Петро. Одсохне йому та рука, як Опанас візьметься.

Микола. Там уже побачимо.

¹⁾ підложені документи, підроблені, фальшиві

Петро. Та й побачимо! Треба, братці, тільки за Панасом тягти, а як підемо в-розтіч, нічого не вийде.

Павло. А хто ж то руку буде тягти? Старшина як вийде, то й ти язика прикусиш.

Микола. Бо й прикусе!

Петро. Аби ти не прикусив, а я не з тих.

Микола. Та то ти сміливий оце зараз, а як у холодну посадять, то не те заспівавш!

Петро. У холодну? Дзуськи! Короткі руки! . . . Хто ж поведе? Хиба ти може.

Микола. Як звелять, то й я поведу.

Петро. Знаєш, що я тобі скажу?

Микола. А що?

Петро. Та то . . .

Микола. Кажи ж, що?

Бурлака. Постойте, братці. За віщо ви сваритеся? Ви старшину вибрали, ви його і змінить можете. Тільки ж як ви будете свариться, то нічого не вдієте. Це йому буде ковінька на руку.

Павло. Хто ж тобі казав, що всі хочуть старшину скинуть?

Сидір. Як його скинем, то тебе виберем, чи як?

Павло. І ти будеш такий самий.

Бурлака. От бач, уже і знайшлися ті, що з однієї миски сьорбають! . . . Нехай і тебе виберуть, нехай і цей самий буде, але ж поду-

майте: де він того добра набрав? Хиба не чули, що вчора балакали, як старшина на громадські купує хліб через жида? Силою хоче від парубка дівчину взяти, знущається над усіма, — це гірше султана!

Чоловік 3-й. Та не гомоніть бо так голосно: он старшина стоїть у вікні, ще почує.

Петро. Нехай слуха, коли вуха має! Вони замотали більше двох тисяч оброчних,¹⁾ а з нас шкуру деруть!

Чоловік 3-й. Та цитьте, бо почує.

ЯВА VII.

Громада стає купками. Купками йде й розмова.

На одному місці сцени.

Дід (балака до тих людей, з котрими виходить). Та вже ти мені, що хочеш, кажи, а наділи треба повертати тим, що в уставну грамоту записані!

З гурту. Так це так: сьогодні я не можу оплачувать і віддам вам наділ, а через яке врем'я²⁾ знову вертай?

Павло (підходить). Дід через те так кажуть, що їх син покинув наділ та й пішов із села; мені той наділ накинули, як іще земля була дешева, і я за нього платив літ сім, а тепер син вернувся, земля подорожчала — вертай йому наділ!

¹⁾ чиншові гроші (моск.)

²⁾ час (моск.)

Дід. Не тільки мій син, багато є таких! Що ж їм без землі зоставаться, по твому, чи що?

Павло. Про мене, нехай їм дають землю, а я наділа не віддам.

Дід. Як присудять, то віддаси!

На другому місці сцени.

Чоловік 2-й. (До третього, котрий одійшов од Петра й підійшов до 2-го чоловіка.) Воно, я тобі скажу, як придивиться гарненько, то виходить Петрова правда. Аби б тільки Опанас узявся.

Чоловік 3-й. Та й я так кажу, тільки на бісового батька так репетують: почує ще, то поки там що, а в холодну запре, от тобі і справа!

Чоловік 4-й. Як вовка бояться, то і в ліс не ходить!

З гурту. Та ти сміливий Йось. (Ті, що слухають, регочуть.)

На переді кону.

Петро (до 3-го чоловіка). Чого ти боїшся? Ну, почув, так що? Адже ми по закону! (Чоловік розводить руками і йде до чоловіків 1., 2. й 4.)

Микола (до Петра). Терпїть не можу як воно розпустить пащеку! Хоч би від себе, а то, мабуть, Опанас навчив. Випив, та й верзеш.

Петро. Брешеш! Я стільки ж випив, як і ти! А по твому, як — лучче мовчать? Нехай мотають, нехай обдирають — еге?

Микола. А чим же ти докажеш?

Петро. Чим? Як чим? Та тим . . .

Микола. От бач, що й сам не тямиш, що балакаєш.

Петро. Опанас докаже!

Микола. Що ти мені Опанасом тикаєш! Опанас позавчора тільки прийшов, і вже він розумніщий за всіх став. (На ганку показуються старшина з писарем і слухають.)

Петро. Бо й розумніщий, — де ж тобі до нього! От почувш, то тоді й язика прикусип.

Микола. Почуєм!

Петро. Забрали громадські гроші, поклали у кишені, а ми мовчи?! Ти, мабуть, поділився з ними, що мої речі не до душі тобі?

Микола. Я знаю, що ти в холодній сьогодні посидиш, і Опанас тобі не допоможе.

Петро. Не діждуть! Вони мошенники,¹⁾ а я нічого не замотав, та ще й у холодну?

ЯВА VIII.

Старшина (з писарем, виступаючи вперед). Здрастуйте, з празником будьте здорові! (Всі затихли й повертаються до волосного будинку. Дехто одказує: «Спасибі! Будьте й ви здорові!») Сьогодні, мабуть, сходу не буде, бо багато п'яних . . . От зараз першого Петра візьміть і посадіть у холодну: йому дуже жарко!

¹⁾ дури світи, ошукайці

Бурлака (виступаючи вперед). А за віщо ж то його і в холодну брать?

Старшина. А тобі яке діло, ти чого сюди прийшов?

Бурлака. На сход.

Старшина. Яке ти право маєш мішаться не в своє діло? Знай свою отару.

Бурлака. Я свою отару знаю, й доглядаю, й обороняю, а ви свою ні за що маєте!

Старшина. Не смій зо мною так балакать!

Бурлака. Вибачайте, господин старшина, що я вам скажу: і ви не смієте зо мною так балакати! Хибá це я погане щонебудь кажу? Я питаю вас, за що чоловіка в холодну садочить?

Старшина. А ти що таке? Ти прийшов сюди мене вчить? Ти не маєш права на сході бути! Який ти хазяїн, — ти чабан!

Бурлака. Ви не кричіть, бо й я вмію кричати. Ви не лякайте мене — я ляканий! . . Я знаю, що вам не хотілось би мене отут бачити!

Старшина. Нам не треба пройдисвітів. Ходив цілий вік біля овець, то й ходи, а на сході зась!

Бурлака. Михайле Михайловичу, глядіть, щоб я вам чогонебудь не сказав!

Старшина. Йди, кажу, звідціль!

Бурлака. Наше одно село — волость со-

ставля¹⁾, то на сході всякий хазяїн має право голосу.

Старшина. О! Ти дуже розумний! Грамотій! . . . Жалуйся на мене, що я тебе вигнав зі сходу, а тимчасом геть звідціля!

Бурлака. Знаєте, що я вам посовітую²⁾: ви всіх їх повиганяйте, та удвох із писарем і рішайте діла. А поки вони будуть, буду й я. Я такий же хазяїн, як і вони.

Старшина. Такий, та не такий! . . .

Бурлака. Через що ж то так? У мене є й хата, і наділ є, і оплати я всі віддав.

Старшина. І оплати всі віддав, та й іди тепер, звідкіля прийшов. От що! (До писаря.) Прочитайте йому той закон, що ви мені показували. (Писар хутко йде в волость.) А тимчасом візьміть Петра в холодну, щоб п'яну пащеку не розпускав!

Микола. Ходім, Петре: я вже бачу, що ти доказав!

Петро. Не гавкай, щоб і ти не завив.

Писар (виносить книгу й дає Бурлаці). Прочитай 71-ю о волосних сходах.

Бурлака (бере книжку і, розгорнувши, віддає назад). Подивися сам у цю книгу! Мабуть, ви всі діла рішаєте по цій книзі?

Писар (хапа книгу й чита ніби про себе). «Со-

¹⁾ творить, складає

²⁾ пораджу

браніє отборних песен.»¹⁾ (Ні в тих, ні в сих вертить книгу в руках.) Чи не штука! Оддав дякові вмісто цієї книги — закон. Одинаковий перепльот!²⁾

Старшина. Що це?

Писар (виходить). Статистика зовсім голуву заморочила.

Старшина (кричить йому в слід). Давайте цинкуляр!

Бурлака. От бачите, у вас і закона нема при волості.

Старшина (сердито). Йди звідціля, кажу тобі! А то ти договоришся, що я тебе по 38-ій.

Бурлака. Ні, не піду. Вам би хотілось, щоб і я, як другі, мовчав? Та цього не буде! (До громади.) От, люде добрі, яка річ: у нас по волосних книгах є гроші, а в налічності³⁾ їх нема! Я це докажу! Господин старшина знає, де гроші, та тільки не хоче, щоб ви знали.

Старшина. Так ти мене злодієм робиш?

Бурлака. Ні, не я вас роблю злодієм, ви вже сами зробили себе злодієм . . . Зберіть щотчиків, нехай пощитають волость!

Старшина (до громади). Хто дума, що я злодій?

Петро (підніма руку вгору). Я!

¹⁾ збір вибраних пісень

²⁾ однакові палітурки, оправа

³⁾ готівкою (моск.)

Старшина. Хто сказав «я»? Петро? (Сердито.) Візьміть його в холодну зараз, — він п'яний! (Петра тягнуть у холодну, він опинається.)

Петро. Беріть, беріть, нехай із вас дух вибере!

Бурлака. Люде добрі, за віщо ж ви чоловіка тягнете? Це ж усе одно, що ви себе тягнете! Ну, а як старшина скаже взять тих, що тягнуть тепер Петра, то другі й тих посадовлять у холодну? Та так, не розбіраючи за що, будете садовить один другого, поки всі не будете в холодній сидіть?!

Петро (кричить). Усім те буде, всім! Він вас усіх у холодну запре! (Петра силою потягли.)

Старшина (до Бурлаки). Що ти людей бунтуєш? (До громади.) Чуєте, чому він навча! Посадіть Петра та й його візьміть, щоб не бунтував людей! (Чуть голос Петра: «Всім те буде, всім!»).

Бурлака. Оцього вже не діждеш, щоб і мене посадить: я тобі не вівця! Не думай, що зо всяким можна однаково розправляться! Я й на тебе суд знайду!

Старшина. Мовчать! Не смій мені тикать!

Бурлака (з запалом). Не заслужуй! Коли з тобою по-чеськи,¹⁾ то й ти не будь тим, що моркву рие! . . . Бач, яка правда! Позабірали

¹⁾ з честю

гроші громадські у свої кишені та й багатіють, а як знайшовся чоловік, що хоче знать, де ті гроші, так він його зараз у холодну! . . . Не любиш правди?!

Старшина. От я тебе провчу! (До громади.) Хто сміє щитать мене, хто дума, що я гроші покрав?! (До Бурлаки.) До станового його зараз одіслать. Я тобі покажу, як такі слова говоріть на сході. (До волости.) Омеляне Григоровичу, йдіть сюди!

З гурту голоси: 1-й. Бо таки не мішало б пощитать.

2-й. Може, й справді грошей нема!

Старшина. Хто там обзивається? Чи не хоче в холодну?

Бурлака. Так їх, так їх, овець! Щоб не балакали! Всіх у холодну: вони один другого посадять!

Старшина. Взять його! (Два чоловіки підходять до Бурлаки. З холодної чути голос Петра: «усім це буде!»)

Бурлака (до писаря). Пішли геть, вівці! (Писар виходить.)

Старшина (бо писаря). Чого ви там сидите? Тут Панас Зінченко оскорбленіє¹⁾ мені наніє! Пишіть протокол! Він бунтує громаду . . . Злодієм мене робить. Є цинкуляр . . .

¹⁾ образу

Бурлака. Злодіїв ніхто не робить, вони сами привчаються красти.

Старшина. Чуєте, що каже? Зараз його в стан! Нехай коней мені запрягають, я сам поїду. (До громади.) Сьогодні сходу не буде! Ху! (Береться за голову.) Він арештований, не пускайте його. (Виходить у волость, узявшись за голову.)

Писар (чуває потилицю). От тобі й статистика! (Дехто з громади розходяться.)

Бурлака (до писаря). Чого ж стоїш? Пиши бумагу! (До громади.) А вам скажу: що як ви не пощитаєте волость, то багато своєї худоби не дощитаєтесь! Ач, злодюга, куди поверта! Сходу не буде, бо п'яних багато! . . . Оскорбили його, що пощитать хотять! . . . Не сховаєшся, голубчику, від мене! Побачимо, як ти Олексу в москалі віддаси! Я й до справника, і до губернатора доступлюсь! . . . А ви мовчіть, поки він поїсть вас усіх! (Іде.)

Старшина (вискакує на ганок і кричить). Що ви його пустили? Візьміть його, він арештований.

Бурлака (обертається). Чорта пухлого візьмеш!

Писар. Неожиданий хвинал!
(Завіса.)

ДІЯ ТРЕТЯ.

Булиця. Праворуч волосний будинок із того боку, де холодна. В холодній вилаmano вікно. Здалеку чути весільну музику.

ЯВА I.

Бурлака. Боже мій, Боже! Як то важко жити на світі. А через що воно й важко, як не через самих людей. Замість того, щоб любити одному другого, як братам слід, вони один проти другого ворогують і готові в ложці води утопити того, хто стане урікати їх за несправедне життя! (Мовчить.) От, думав — доживу віка спокійно, а тепер приходиться знову воювати! Не можна ж, не можна схилитися перед таким супостатом, як Михайло! До якого страху довів людей: ніхто не хоче везти мене в город, знаючи, що я поїду жалуватися начальству на старшину! Шукав Петра, може, цей чи не повезе — він сміливіший від других; сказали, що пішов на весілля. Піду й я туди. А як і Петро побоїться? . . . Тоді пішки махну. Треба поспішати, бо запакують хлопця, тоді вертати з москалів трудніше буде. Я ж тобі, Михайле, покажу, як знуцаться!

Достав у п'яного Тараса два приговори¹⁾ фальшивих. На обох приговорах померших хазяїнів записано більше, ніж живих . . . Що там за гомін? Вікно виламано в холодній! Може, Олекса втік? Добре б було — і його візьму з собою. (Виходить.)

ЯВА II.

Старшина, Сидір і чотири десятники виходять із холодної й оглядають виламане вікно.

Старшина. От тобі як-раз і встерegli Олексу!

Сидір. Чорти його батька знає, як він виламав це вікно!

Десятник. Здорова бісова тінь: напер, то воно й вилізло.

Старшина. Ти завжди так глядиш. Аж досадно, їй-Богу! Тепер він із Бурлакою, певно, вже поїхав у город! От тобі й пропала справа, а! . . .

Сидір. Та хто ж його знав, що таке скоїться.

Старшина. Хто знав, хто знав! . . . Треба було знать. Ти ж знав, що Петро сидів у холодній, то вже ж він розказав Олексі про Бурлаку, а племінник такий, як і дядько, розбишака подухалий, от і втік! Що ж тепер робить?

¹⁾ присуди

Сидір. Та що робить? . . . А дивіться — он маячить: то ж Бурлака потяг на весілля!

Старшина (приглядається). Так, він . . . (так, щоб десятники не чули). А Галя на весіллі?

Сидір. Там і вона, танцює з парубками, — я оце звідтіля прийшов. Панас їй духу надає, щоб не журилась; він усім розказує, що Олекса не піде в москалі.

Старшина (зітхнувши). Ну, то ще побачимо. Поки хвалько нахвалиться, то будько набудеться! І чого ти не загарештував його на сході? Тепер мудруй.

Сидір. Еге, чого? Добре вам казати — чого! Хиба ви не знаєте? Він так розпалився, що до нього страшно було й приступити.

Старшина. Ото ж то бо й біда, що ти сміливий тільки, як треба Петра, або кого ще смирнішого взять, а як прийшлося Бурлаку, то й тпру.

Сидір. Ну й чудно ви розказуєте! А як би тьопнув кілком чи камінем по голові, — у мене ж діти є!

Старшина. Мабуть, мені самому треба прийнятися за нього, бо ти нічого не зробиш, тільки хвалиться вмієш та совіти¹⁾ давати! Розбери діло: як тільки ми сьогодні не загарештуємо Бурлаку, то він завтра буде в воїнсь-

¹⁾ ради

кому присутствію,¹⁾ тоді за Олексу спечемо рака, бо його не приймуть: він докаже, що вільготний. А тільки він вигра цю справу, тоді пиши: все пропало. От тобі одно, а друге — писар совітує держати його під арештом, поки приговора не зробимо вислати Бурлаку зовсім зі села. Тепер він не покине нас, поки свого не доб'ється. То й нехай посидить, а приговор зробимо і — гайда! Бач, харпак, волость щитать захотів, скрізь йому діло!

Сидір. А так, так! Його треба десь діти він не тільки щитати волость, а підбивав громаду, щоб другого старшину вибрали . . . Я сам чув!

Старшина. Та ти мені не кажи, я його знаю добре: збірщиком при ньому був. Як собака на сні: сам не їсть і другому не дає. Вредний Ирод, а як удариться оце до начальства, то й Казюка не допоможе. Казюку, кажуть, чорт підкинув його матері замість настоящої дитини, котру баба забула перехрестить, як воно вродилось, а дитину взяв до себе, ну, а Бурлака з діда-прадіда наклада з чортами, то ще хто його зна, котрий переважає.

Сидір. На бісового ж батька зачіпали? Зразу треба було з ним замирити. А все через кого? Через дівку . . .

Старшина. Сидоре, знай же честь! Тобі

¹⁾ в військовій канцелярії

тільки дозволь за стіл, то ти й на стіл . . . Щоб я, начальник, та дивився в руки Бурлаці? А не діжде! Який би я тоді був старшина, хто б мене боявся, — всі б знали, що Бурлака скаже, так і буде.

Сидір. Робіть, як знаєте, ви голова.

Старшина. Отже слухай сюди: Бурлака на тім боці, на весіллі, то він неминуче буде йти цією вулицею назад.

Сидір. Я вже догадуюсь: ви хочете тут Панаса злапач? Йй-Богу, Михайле Михайловичу, страшно до нього підступати: смертовбивство буде!

Старшина. Та й дурний же ти, а ще хвалишся розумом!

Сидір. Ну, то кажіть ви, що придумали, бо, виходить, я не догадуюсь.

Старшина. Він піде спати п'яненський, а ми назирці за ним та сонного його зв'яжемо і в холодну — нехай посидить, поки Олексу здамо у москалі; а там — відер десять горілки, побалакаємо з громадою, зробимо приговор і пошлемо Бурлаку подальш відсіля, — нехай там волость щита, чи, про мене, хоч і старшиною буде! Тямиш? Де тобі! А ми всяку резолюцію вже з писарем поклали.

Сидір. От голова, так голова! Ну, нехай хто другий мудріще пригадає: нехай, мовлячи, посидить! Так точно, нехай посидить!

(Тим часом десятники залаштували вікно.)

Десятник. Готово!

Старшина (огляда). Так, добре! Тепер два чоловіки йдуть шукать Олексу і хоч ізпід землі викопайте, а щоб на ранок був; а ми вчотирьох посідаймо отам біля рову. На дворі темно, ніхто не примітить. (Розходяться.)

Сидір. Стривайте: чуєте — хтось співа.

Старшина. Еге. Ходім! Я тебе провчу, я тобі покажу — щитати волость, бунтувати громаду! Будеш мене згадувать! О, ти не знаєш ще Михайла Михайловича, то будеш знати. (Виходить.)

ЯВА III.

Семен (п'яний співа).

Добра горілка, краща від меду.

Вип'ємо, куме, ще й у середу!

Продаймо, куме, рябу телицю.

Вип'ємо, куме, ще й у п'ятницю!

Крутився, крутився й не попав на той бік!
Чи втраплю ж я хоч додому? Це ж, здається,
моя клуня. (Приглядається до куца.) Моя! . . .
Га? (Оглядається навкруги.) Хтось звав, а ні-
кого не видно . . . Так, так! (Приглядається.)
Клуня, именно клуня! — Он і черногуз! Тут
і ляжу. (Стає на коліна й хоче скинути свиту.) О,
хтось гомонить, мабуть, жінка вийшла! (Надіва
свиту.) Піду в хату! (Хоче піднятися й сіда.)

ЯВА ІV.

Бурлака (за лаштунками співа).

Ой, наступила та чорная хмара,

Став дощ накрапачь;

Ой, там збіралась бідна голота

До корчми гулять.

Ой, ну-мо, хлопці, та по пів кварти,

Та будемо пичь.

А хто з нас, братці, буде сміячься,

Того будем бичь.

Ой, іде багач, ой, іде дукач.

Насміхається:

«Ой, за що, за що вража голота

Напивається?»

Ой, один устав, за чуба достав,

Другий в шию б'є:

Ой, не йди туди, превражий сину,

Де голота п'є.

Еге, именно — не йди! Мабуть, старшина догадався, що не прийшов на весілля, бо пом'яв би боки. Кудою ж це Петро пішов, чи не зайшов він до Дмитра? Випив і забув, що вдо-світа треба їхать у город. (Натикається на Семена.) О, чи не Петро?

Семен. Це ти, Ярино? Одведи мене в хату, бо у клуні холодно.

Бурлака. Семен! Чи тобі ж пичь горілку? Гай, гай! Вже й не тямичь, де він.

Семен. Та не брешчи, не брешчи, Ярино!

Це ти мене лякаєш, перемінила голос . . . Ач, яка хитра, ну, не вража баба! . . . (Сміється.) Яка! . . . Диви, ще й пустує . . . Веди мене в хату.

Бурлака (сміється). Бач, як розп'ятався! Треба одвести до хати, бо надворі темно, ще хтонебудь наїде. (Підходить і підводить Семена.) Ходім, ходім, овечко, додому!

Семен (цілує Панаса). Жінко моя, голубко, Ярино, спасибі, спасибі!

Бурлака. О, мій баранчик дурненький! Ти б лучче воду пив, ніж горілку — бач, як намок, насилу підніму. (Бере на руки, як дитину, і виходить із ним.)

ЯВА V.

Старшина, Сидір і два десятники крадуться з другого боку.

Старшина (показує). Бачили, хлопці? Ходімо ж назирці за ним. Як тільки засне, то ми його тоді насядемо, зв'яжемо і в холодну відтарабанимо. Нехай там посидить ізв'язаний до ранку, а вранці ми йому хлосту дамо. Ходім! (Пішли.)

Яка хвиля — тиша, здалеку чути знову — скрипка й бубон грають.

ЯВА VI.

Олекса (крадеться). Скрізь тихо! Здається, нікого нема! Був дома й не застав дядька:

пішов підводу шукать у город. От напасть! Утік із холодної, щоб хоч побачиться з Галею. Пішов би на весілля — страшно: чого доброго там іздибають, як кинуться шукать. Та вже скоро повинні дівчата йти з того боку, так я тут і побачу Галю . . . Ач, стара собака, чого заманулось? Молодої дівчини, та ще найкращої! Думає, як бідна, то й поквапиться. Не в ті взувся! Ще . . . Бог змилювався, хоч дядько Панас надійшли, то не дадуть пропасти, а то прямо хоч живий у землю лізь та й годі. Сьогодні Петро в холодній розказував, що дядько завтра поїдуть до справника. Пострівай, лисий, коли б мені тільки відбуть цю оказію — я тобі бебехи надсаджу, піймаю я тебе в дячихи!

ЯВА VII.

Дівчата співають весільної пісні й переходять кон.

На добра-ніч, подружнню,

Бо вже ми йдемо,

Уже ж твоє дівування

Собі беремо.

Ой, беріте, подруженьки,

Та діліться,

Та за мов дівування

Не сваріться!

Як дівчата переходять кон, Олекса підбігає до Галі і придержує її.

Галя. Хто це?

Олекса. Голубко моя, це я.

Галя. Ти, Олексо? Тебе випустили? Ну, слава Богу! Що, вгамувався старшина?

Олекса. Де там тобі вгамувався! Я втік, щоб із тобою побачиться та побалакати, бо завтра треба їхати у прийом.

Галя (обнімає його). Бідненький!

Олекса (обнявши Галю однією рукою). Ні, моя зоре! Я багатіший далеко від старшини, бо ти мене любиш!

Галя (тулиться до нього). Бач, який багач! А що ж я буду робити, як тебе приймуть у москалі?

Олекса. Дядько переказували через Петра, щоб не боявся. Старшина хоче підлогом віддати мене, щоб тебе висватати. Я вільготний, кажуть.

Галя. А щоб він не діждав, щоб я пішла за нього заміж! Що собі в голову забрав! Аби ти мене не забув, а я буду і з москалів тебе дожидатися, орле мій!

Олекса. Моя лебідонько! (Цілюються.)

Галя. Серце! (Мовчать.)

Олекса. І чого їм треба, пекельним душам? Та нехай вони тямляться — тепер я щасливий. Я не вмію тобі сказати, як мені гарно! А вимучився за ці два дні, що тебе не бачив, страх: здалось — год сидю. Тепер мов і біди ніякої не було.

Галя. А мені зараз і думки ніякі в голову не йдуть. Мовчала б отак цілу ніч! Так би й заснула!

Олекса. Ходім до вас на горбд, там посидимо. (Здалеку чуть голос Панаса: «Бодай тебе завійна взяла!»)

Галя. Чуєш?

(Прислухаються. Голос Бурлаки: «Спалю, всю худобу поріжу».)

Олекса. Хтось б'ється, чи в холодну когось ведуть, тікаймо! (Виходять. Голос Бурлаки: «Сонного зв'язав та й ізнуцаєшся! Бодай вам руки покорчило! Луципір!» Голос Старшини: «Ходім, ходім, голубчику, в холодну».)

ЯВА VIII.

Виводять Панаса зв'язаного.

Бурлака. Я тобі цього в вік вічний не подарую! Унукам закажеш! Не будеш же ти мене держать у холодній до смерти.

Старшина. Добре, добре! От як завтра дамо хлосту, то посмирніщаєш — о, посмирніщаєш!

Бурлака. А щоб ти своїх дітей не побачив, коли це станеться! (Силкується розірвати вірвовку.)¹⁾ У! . . .

Старшина. Ха, ха, ха! Не розірвеш! Вірвовка нова!

¹⁾ мотуз (мос.)

Бурлака. Караул, розбійники!

Сидір (б'є Бурлаку по шиї). От тобі розбійники! (Пхає його в двері, звідкіль чуть стогін. Сиді замика двері.) Сиди там! Ач, укусив за пальця чиста собака!

Старшина. Тепер тільки Олексу знайти і діло наше гуде!

Сидір. А де ж він дінеться, — знайдемо може, вже й ведуть.

Старшина. Ходім, хлопці, до мене: по трудах я дам вам по чарці. Натомились добре Я вже думав віпручається. Здоровий страшенно. Де ж, одвірок вирвав рукою! Вигулявся коло овець. Нехай тепер попостить! Ти Сидоре, його доглядай, поки я приїду з приїому, а там ми йому дорогу найдемо.

Сидір. Та вже будьте певні! (Виходять.)

Парубки переходять кон і співають:

«Ой, чумаче, чумаче . . .»

Ява ІХ.

Пріська штовхає Петра, а той опинається.

Пріська. Іди, йди! Посидів у холодній, то ще хочеш посидіть? . . .

Петро. Та мені треба було Панаса знайти.

Пріська. Знаю я, якого Панаса! Чого ти витріщав очі на Йваниху?

Петро (сміється добродушно). Ну, та й дурна ти, вража бабо! Сказано — баба, та й годі!

Тобі раз-у-раз на думці пусте! От хибá . . .
Густи, мені треба безпремінно Панаса найти,
він мене шукав!

Пріська. Говори кому инчому, а я знаю
тебе, здорова собако! Тобі однієї жінки мало!

Петро (обніма Пріську). Ох, ти моя голубко!

Пріська (штовхає Петра). Та відчепись, ма-
ююко!

Петро. От напасть! У день старшина, а
вночі жінка під арештом держать! (Щезають.)

ЯВА Х.

Гріщить вікно в холодній. Потім випадають дошки
і Панас вилазить.

Панас. О, Господи милосерний! Зроду
сакого сорому не переживав, як оце при-
шлось на старість! О, тепер же або жив не
буду, або тебе доканаю! Землею, небом і Бо-
гом запрягаюсь, що мав би зогнити в острозі,
це тобі, Михайле, не пройде даремно!

Завіса.

ДІЯ ЧЕТВЕРТА.

Волосне правління.

ЯВА I.

Писар (сидить на землі сонний, протирає очі й оглядається кругом). Оце так у волости й за-снув. (Стогне, піднімаючись із землі, й береться за голову.) А в голові гуде, то, їй-Богу, неначе вітер у димарі! Учора передав куті меду! Добре, хоч рано прокинувся: ніхто не бачив, що я тут валявся! Аж за серце смокче, так погано! (Позіхає й потягається.) А тут іще й роботи до біса. Послали в город бумагу, щоб Бурлаку арештували і як безпашпортного привели. Оце сьогодні повинен зібратися сход і підписати приговор, щоб, як Бурлаку приведуть, то ми його назад. Треба писати приговор, поки що. Я так думаю, що Бурлака, як насидиться в острозі, то укоськається і, хоч його й вернуть, перестане лізти в вічі. Тоді вп'ять кури! . . . Погано буде, як він там успів набрехать справникові! Тільки ж Казюка не повинен допустити, распорядженіє зделано акуратно!

ЯВА II.

Писар і Сидір.

Сидір (входить). А ви вже тут? Раненько!

Писар. Бо тут і спав.

Сидір. Невже?

Писар. Йй-Богу! Не тямлю, як і розійшлися!

Сидір. Добре смикнули!

Писар. А ви хибá менше за мене?

Сидір. Так хоч додому дотяг. Учора старшина казав, щоб виготовили приговор за Бурлаку до схода. Скоро люде почнуть збираться на сход. Я оце знову декого похмеляв.

Писар (сіда за стіл). Руки так тремтять, неначе пропасниця трусить! (Бере перо.) Еге, й пера не вдержиш! Ні, мабуть, треба пропустити, бо такого тут нашкрябаю, що й сам опісля не розберу. (Чистить ножичком перо.) З тією ще статистикою одно нещастя, треба мерщій кінчать. (Кривиться й береться за голову.) Чи вас чортики не хапають?

Сидір. Хапали, та я вже похмелився.

Писар. Так ідіть, принесіть мерщій, бо мені треба писать, а тут руки не стоять! Добре, що вчора написав за Петра до вчителів. А йому загадували, щоб прийшов?

Сидір. А як же, він повинен скоро прийти.

Писар. Треба до схода його вислать, щоб не мішав, бо як він є, то багато за ним тягне руку. (Передивляється бумаги.) Не сьогодні-завтра буде потвердження від станового. Чого ж ви мнетесь? Ідіть мерщій!

Сидір. Зараз, зараз! Тільки покиньте ви ту статистику, а пишіть, що нужніше.¹⁾ (Виходить.)

ЯВА III.

Писар (сам). Ну, коли ти тут будеш робить? Раз-по-раз okazія! Олексу в москалі здали, то вдвох зі старшиною чотирі дні й чотирі ночі пили. (Крутить цигарку.) Нехай старшина на radoщах: він, старий дурень, і досі дума, що Галя піде за нього заміж, як Олекси не стане в селі, а вже я з якої речі пив — сам не знаю. «Пий,» каже, «за те, що розумно придумав і зробив так, що Олекса, маючи вільготу, пішов у москалі». І пили донське, аж у город їздили! Та так був опух від перепую, що, як глянув дома в дзеркало — перелякався: дивлюсь у дзеркало, а звідтіль визи́ра собака. Їй! Оглянувся кругом — собаки й у хаті нема. Коли я гарненько придивлюся, аж то мій вид на собачий перевівся. Після того, мабуть, днів п'ять не пив, поки одтух, і принявся був за статистику, а тут нова okazія. Тепер, чого доброго, знову до собаки доп'всь! (Бере бумага й чита то одну, то другу, показує вид,²⁾ що не розбіра. Одкашлюється і знову чита. Далі бере щоти.) Озимої пшениці посіяно 200 десяти́н. (Кладе на

¹⁾ потрібніше

²⁾ вдає (мос.)

щотах 200.) Ні, поставимо 150 . . . А як скажуть — мало? Нехай 200. (Щита). Не виходить итог,¹⁾ хоть сказися! (Одклада лист і бере другий.) З цією хвормою подождемо, — на свіжу пам'ять зроблю. (Бере знову лист і б'є по бумазі.) Оця мені хворма трудна! Позавчора мудрував, мудрував про хвабрики — на превелику силу склав. Та ще Бог його зна, як воно буде: олійниці не щитав, може, й вони хвабрики? Головоломне діло, а на віщо воно — і сам не знаю! Торік становий лаяв мене, що й опізнився, й напутав багато, а як його й не напутаєш, коли каждодневно в голові джмелі гудуть? (Щита: скида те, що поклав, знову щита.) Чого той Сидір бариться, — вже аж за печінку тягне! Як похмелишся, наче трохи порозумнішаєш. (Щита.) Мужська пбла³⁾ дворян . . . Скільки їх? (Кладе на щотах) 35! Ну, а як більше, або менше? (Сміється.) Та нехай ідуть та сами полічать. 35 — так і буде! Женська пбла²⁾ . . .

ЯВА ІV.

Писар і Петро.

Петро (входить). Здрастуйте вам та Боже, поміжи!

¹⁾ загальна сума, итого (мос.) — разом, при додаванню

²⁾ чоловічого полу, жіночого полу, себто: чоловіків, жінок

Писар (здрігнувся). Тьфу! Злякав! Не мішай, зділай милость! . . . Женська пола . . . де ж вона, та цифра? А бодай тебе . . . мішають раз-у-раз . . . загубив . . . Женська пола . . . женська пола . . . чого тобі треба?

Петро. Хибá я знаю, чого покликали?

Писар. От ти й роби тут статистику!
(Підніма голову.) А, це ти, Петре?

Петро. Я. Що тут за діло таке?

Писар. На тебе вчитель жалівся, казав, що ти потребував¹⁾ вивчити твою собаку в школі — тоді будеш платити гроші на школу.

Петро. Ну, так що ж, що казав? Велике цабе ваш учитель! А за віщо я буду даремно гроші платити? Може, це й не на школу, — по чім я знаю? Хиба ви книги нам показуєте?

Писар. Ти, Петре, не вчись у Панаса, бо й тобі те буде, що йому.

Петро. За віщо? От яку обиду²⁾ зробив учителеві! Я ж і не йому казав, а Сидорові! Та де ж — лізе та й лізе в вічі: давай гроші на школу! А я йому й кажу: не дам, бо в мене дітей немає в школі; нехай, кажу, той дає, чиї діти в школі вчаться, а як хочете, кажу, з мене гроші править, то нехай учитель вивчить мого собаку Гарapa читать і писать, — однаково в мене дітей нема. Ото тільки

¹⁾ домагався, казав

²⁾ кривду, образу

всього й казав для штуки. Який великий гріх!

Писар. Бо й великий! Як ти міг сказати, щоб учитель вчив твою собаку там, де християнські діти вчать? Тепер, он яка тобі покута: візьмеш оцю бумагу й підеш із нею до всіх учителів. Нехай прочитають її й розпишуться, що ти в них був.

Петро. Що ж то за бумага? Може, ще всякий учитель штовхана мені дасть, як прочита її?

Писар (бере бумагу й чита). Слухай: «Господамъ учителямъ и учительницамъ. Волостное правленіе просить покорнѣйше васъ, гг. учителя и учительницы, розъяснить посылаемому при семь крестьянину Петру Червоненку, какъ должно обращаться крестьянину къ народнымъ учителямъ и учительницамъ и школамъ, ибо дозвоительно ли выраженіе его, Червоненка, противъ учителя въ томъ, что сельскія власти понуждали его, Червоненка, къ платежу на школу оклада по разверсткѣ общества, то Червоненко выражался противъ чести народныхъ учителей, какъ не имѣетъ дѣтей, то говоритъ: пусть учитель выучитъ мою собаку читать и писать въ той школѣ, гдѣ обучаются крестьянски диты и тогда только онъ согласится платить повинности на сельскую школу, какъ не имѣетъ дѣтей, не

имѣвши дѣтей, то волостное правленіе предпола- гаєть лучше ийти ему самому въ школу и учиться грамотѣ, а не оскорблять тѣмъ народ- ныхъ учителей, ибо хотя собакъ и обучаютъ, но не такіе учителя и не въ народныхъ шко- лахъ, и болѣе того, что собаки грамотѣ пи- сать и читать выучить нельзя, то разъясните ему, гг. учителя и учительницы, суть дѣла, какъ онъ долженъ обращаться къ учителямъ и народнымъ школамъ, не оскорбляя таковыхъ своими выраженіями.» (Дає бумагу Петрові.) На та йди здоров, бо мені ніколи.

Петро. Що ж воно таке? Я нічого не роз- беру! То це волость хоче мене в школу оддати, чи що?

Писар. Та ні. Підеш до вчителів, вони з тебе поглузують трохи — тямиш?

Петро. А як не піти?

Писар. То в холодну запремо.

Петро. А бодай тебе! І так гірко жить, а тут ще паничів учителями понадавали! Бійся за нього й поза очі щонебудь казати! (Взяв бумагу.) Треба повісити, бісової пари, Гарапа, а то через його ходи тепер . . . А все Сидір, це вже Сидір, це вже його масло!

ЯВА V.

Ті ж і Сидір.

Сидір (з пляшкою). А цей чого тут?

Петро. Хотів був тобі ребра полічити, та

ніколи — піду до вчителів, може, порозумні-
щаю. Прощайте. (Йдучи.) А ти, Сидоре, за
брехні своєю смертю не вмреш. (Вийшов.)

Сидір. Ти не дуже . . .

Писар. Годі вам, — давайте! (Потира ру-
ки, слину ковта, а далі, сплюнувши, каже.) Та да-
вайте бо вже, а то неначе хто крючками тягне
за печінку!

Сидір (налива). Натє, натє!

Писар (п'є помалу, смакуючи. Сидір виймає
кусочок хліба й подає; писар спльовує, нюхає хліб і
віддає назад). Ну, більше сьогодні не треба. Те-
пер покурю, та й за статистику! (Робить цигарку.
Сидір п'є; чути дзвінок поштарський, Сидір торошко хо-
ває пляшку й чарку, а писар підбігає до вікна.)

Писар. Тьфу! Думав — становий!

Сидір. А то ж хто?

Писар. Земська почта . . . Мабуть, вже є
щонебудь за статистику! Коли б мерщій її
здихаться — здається, аж поздоровшаю.

ЯВА VI.

Почтар (з сумкою через плече). Здрастуйте!

Писар. А моє вам почтеніє, Полікарп
Данилович! А що новенького?

Почтар. От вам письмо від Казюки, а
от вам почта, може, тут і є що нове. Я вже тре-
тій день із гброда. Поспішаю оце, щоб хоч сьо-

годні на ніч вернуться, — просрочив¹⁾ трохи.
А у вас почти нема?

Писар. Та єсть тут срочні¹⁾ бумага про статистику, та не готово, а через неї й другі бумага лежать . . .

Почтар. Ну, бувайте здорові! Ніколи мені. Ще діло є до попа. (Чоломкається, виходить.)

Писар. А ну, зараз прочитаємо письмо Казюки . . . (Чита.) Бач, Ирод!

Сидір (тривожно). А що там?

Писар. Панас наш у городі, подав донос, що гроші оброчні розтрачено, представив приговори підложні . . . і де він, чорт, достав їх?

Сидір (тривожно). Що ж воно буде тепер?

Писар. Побачимо.

Сидір. Покиньте ви оцю статистику та робіть, що нам нужніше: пишіть приговор за Панаса, щоб його зараз у острог: тоді й доносові його не так поймуть віри.

Писар (невдоволено). Де ще те теля, а ви з добнею бігаєте!

Сидір. Як де? Та я завтра сам поїду в город, загарештую Панаса і приведу.

Писар (сердито). Пострівайте, ще ж не все прочитав. (Чита.) Бач . . .

Сидір (тривожно). А що?

¹⁾ перейшов реченець, припізнівся; срочні бумага — письма, на реченець призначені

Писар. Не мішайте! . . . (Чита.) Он як! Олексу випустять. Панас найшов у гброді нашого попа, і той дав бумагу, що в нього є її мати, і що він один син у сім'ї, та ще Петро являвся їй дав показаніє,¹⁾ що Олекса один син у матері.

Сидір. Я ж казав старшині: не сваріться з попом, бо пригодиться, — не послухав! . . .

Писар (розпечатує пакети й чита). От тобі її за Олексу требують об'ясненіє. І статистику требують! . . . А, бодай тебе в жито головою! Не знаєш, за віщо їй браться!

Сидір. Нам найперше треба Бурлаки здихаться. Він усьому причина!

Писар (розпечатавши послідню бумагу, радісно). Попався, попався!

Сидір. Хто? хто?

Писар (потирає руки). Панаса арештовано в городі. Постривайте. Еге, вже п'ять день, як його загарештували . . . що ж воно за знак, що їй досі не привели? Може, втік? . . . Ну, причепилась сатана! Як було гарно, поки не було в селі цього пройдисвіта, а тепер хоч тікай. Наробить він клопоту!

Сидір. Приведуть, а ми його з приговором назад, у острог!

Писар. А оброчні гроші де? Хибá не

¹⁾ засвідчив

знаєте! Як присікаються зараз, що тоді буде, де їх візьмеш?

Сидір. Та не лякайте, ну вас к бісу! Неначе маленькі . . . хиба первина! Коли б тільки старшина сьогодні вернувся, щоб на завтра в город до Казюки поїхать, а там уже діло повернуть . . .

Писар. А де ж старшина?

Сидір. Казав учора, що раненько поїде на базар у Мазурівку. Піду лишень я оце довідаюсь, чи не приїхав старшина. (Виходить.)

ЯВА VII.

Писар (один). Ні, скінчу статистику, та й в одставку! . . . Цей Бурлака чоловік непевний. Олексу вже вернув. Тепера, як громада дознається, що він Олексу вернув, зараз на його сторону повернеться: побаче, що можна воювать, — а тут іще й оброчних грошей нема! . . . Що Казюка зроби? Хиба діло до весни затягне . . . побачимо! Черкнемо приговор! (Бере бумагу й пише; написавши трохи, чита, перше тихо, а потім голосно.) «Односелець нашъ Афанасій Зинченко, возвратившись зъ бродяжничества, де пробывъ болѣе 20-ти годовъ постоянно предається пьянству и разврату, а зъ таковаго powodu бунтуеть общество, чинить обиды старшимъ, не взирая на званіе» . . . Здається, добре. (Знову пише)

ЯВА VIII.

Писар і Провожатий.

Провожатий (входить із палицею й бумагою в руках). Здрастуйте.

Писар (не слуха його й не бачить. Чита). «По такомувмъ прычынамъ, а равно принимая во вниманіе неисправимість Зинченка, приговорили: Вышеупомянутаго Афанасія Зинченка, какъ испорченнаго, неисправимаго, развратнаго и порочнаго члена общества нашего, бывшаго однажды подь слѣдствіемъ, который можетъ имѣть пагубное вліяніе на своихъ односельчанъ — выселить въ Сибирь, для каковой надобности и передать его въ распоряженіе правительства, принявъ всѣ издержки на общественный счетъ. Приговоръ сей представить на утвержденіе въ крестьянское присутствіе, а до того онаго Афанасія Зинченка, по приводѣ его изъ бродяжества, въ которомъ онъ вновь состоитъ, дабы онъ не скрылся, содержать подь арестомъ при волостномъ правленіи» . . . Ну, слава Богу, одною работою меньше! (Глянувши на провожатого.) А тобі чого треба?

Провожатий подає бумагу.

Писар (прочитавши бумагу). Як раз послів: приговор готов і Бурлаку привели! От радий буде старшина! Де ж арештант?

Провожатий. Нема.

Писар. Як нема? Це ж бумага, що він препроводжається за строгим караулом? (Чита.) «Препроводжати и наблюдать, дабы арестантъ въ пути слѣдованія, или во время ночлега не могъ учинить побѣга.»

Провожатий. Та він і не біг, а так пішов собі, та й годі.

Писарь. Так ти його пустив?

ЯВА ІХ.

Ті ж і Сидір.

Сидір (входить). Ну, слава Богу, приїхав Михайло Михайлович! Якось не так страшно, як він дома, а то ви мене зовсім перелякали тими гаспидськими бумагами! . . . Зараз і старшина йде за мною.

Писар. От вам нова закуска!

Сидір (тривожно). А що там таке?

Писар. Ось, бачите — що! (Показує бумагу.)

Сидір. Та Бога ви бійтеся! Кажіть мерщій, що там таке, — хибя́ я грамотний, що ви мені бумагу тикаєте!

Писар. Панас із дороги втік! Оце й провожатий.

Сидір. О!?! Так ти такий, голубчику, сторож? Як же ти смів пустить арештанта?

Провожатий. Хибя́ я його пускав?

Сидір. А хто ж його пустив?

ЯВА Х.

Ті ж і Старшина.

Старшина (входить). Кого пустив?

Сидір. Панаса.

Старшина. Хто?

Писар. Оцей чоловік.

Старшина. Га? . . . Що? . . . Він пустив Панаса?! . . . Закувать його в кандали!¹⁾ Перебрить голову йому! Мало . . . убить його, як собаку! Бач, як служать обществу! . . . Ти знаєш, кого пустив? Знаєш? . . . Розбійника випустив, він у нас у Сибір приговорений. (До писаря.) Пишіть протокол. (Писар сіда писать.)

Сидір. Пишіть, Омеляне Григоровичу!

Писар. Та відчепіться!

Провожатий. А на віщо ж розбійника посилають із одним чоловіком? На такого гарештанта і п'ятьох мало! Що я йому зроблю, коли він, як би загилив мене по потилиці, то, мабуть, би і до завтрього не дожив.

Старшина. Хоч би він і вбив тебе, то ти не смів його пускати: куди він, туди й ти!

Сидір. Куди він, туди й ти!

Провожатий. Я йому кажу: «Ходім, дядюшка, у волость,» а він і не слуха. «Іди,» каже, «коли тобі треба, я там нічого не забуду,» та й пішов собі другою дорогою у бік.

¹⁾ кайдани

Старшина. Нехай іде, а ти повинен назирці за ним.

Сидір. За ним назирці.

Старшина (до Сидора). Не мішайся.

Провожатий. Я за ним. Він каже: «Покинь лучче мене, я додому шлях знаю і прийду. А щоб мене водили, як арештанта, не привик!»

Старшина. А ти злякався, та мерщій навтьоки!¹⁾

Провожатий. Злякалися б і ви такого чоловіка. Він оглянувся та й каже: «Іди ж, іди, чоловіче, прямо у волость, і я туди прийду!» Та так ції слова сказав, що, мені здається, і ви б послухали!

Старшина (до писаря). Пишіть усе оце у протокол! . . . А ти, Сидоре, біжи, позви сюди десяцьких та ще візьми чоловіка п'ять із добрими кілками. Тепер я бачу, що він не хотів безчестя, щоб його, такого хороброго лицаря, привели, а незабаром і сам буде! Певнє, що він піде зараз до Галі зо звісткою, що Олексу випустять; а ми його там ізв'яжемо зараз та в арештанську, а завтра з приговором в острог. Нехай не гвалтує, иродів син! Отут він мені сидить! . . . Та ззивай людей на сход. (Загляда до писаря в бумагу.) А приговор готов?

Писар (не піднімає голови). Готовий.

¹⁾ навтікача, навтеки

Старшина (показує на провозатого). Він вам не нужен?

Писар (пише). Ні.

Старшина (до Сидора). Одведи його в холодну, а сам біжи ззивай десятицьких і понятіх,¹ та людей на сход— що вони баряться?!

Сидір. Зараз. Знаєте, що? Я зайду з людьми в шинок та дам їм по добрій чарці, так вони будуть сміливіщі, як прийдеться з тим Иродом воювать, бо він же так не здасться, хибá ви його не знаєте?

Старшина. Добре, добре! Розумно пригадав. Веди ж оцього дурня в холодну.

Сидір (до провозатого). Ходім!

Провожатий. Змилуйтесь, господин старшина! За віщо ж ви хочете занапастить мене? Хиба ж я винен, що мене одного послали провозатим із розбійником?

ЯВА ХІ.

Ті ж і Панас; тихо входить і стоїть біля дверей.

Старшина. От ми змилуємся! . . . Пустив арештанта — тепер сам будеш арештанта і замісь його в Сибір підеш!

Провожатий. Помилуйте, за віщо ж?

Старшина (до Сидора). Веди його! Не пускай арештантів!

¹) Понятіми звать зі сільської поліції людей, що виловлюють злодіїв, утікачів, проводять арештантів і т. д.

Бурлака. Він арештанта не пустив, ось тобі й арештанта! (На хвилину картина: старшина, почувши Панасів голос, повертається до його й мовонімів; писар скочив зі стільця, звалив щоти, а Сидір, одхилившись, неначе на його хто замахнувся, хутко виходить.) Полякались, нечестиві! За віщо ти хочеш чоловіка садовить? Від злости, що не по твоєму вийшло? Бачиш, прийшов сам без провозжатою.

Старшина. Прийшов без провозжатою, а підеш звідсіля з провозжатию! Громада приговорила вислати тебе в Сибір! Сьогодні і приговор підпишуть, уже готов ось. А прочитайте йому.

Писар одкашлюється і встає.

Бурлака. Не треба! (Писар сіда.) Мовчав би ти лучче! Я знаю, що підлогом можна зробить усе! Але побачимо, як воно дальше буде! Може, ще замість мене ти підеш у Сибір, — Воряга!¹⁾ Прийде незабаром і на тебе твоя! Ти думаєш, що так тобі пройде? Ні, я тобі кісткою в горлі стану, подавишся! Не справдяться твої гидкі заміри — не справдяться! Подивися ти у свою душу: хибá тобі видко других винуватити, коли ти сам замазаний, як та ганчірка, що каглу затикають? У вічі не глянеш сміливо!

¹⁾ злодюга

Старшина. Не смій розказувать у волости, я тобі тут рот заткну!

Бурлака. Ні, я тобі заткну! Украв громадські гроші та й барищуєш із жидом; підлогом хотів парубка віддать у москалі, щоб жениться на його дівчині, підлогом наділи в людей поодбїрав; підлогом хочеш і мене запакувать, та ще й рота затикаєш? А не діждеш ти, хвойднику всесвітній, щоб я мовчав!

Старшина (до провозжатоґо). Бери його, це твій арештант, і веди в холодну, а то я тебе запру!

Провожатий хоче брать.

Бурлака. Не зачіпай, дурню! Він бреше. Ти бачиш, я ось-де у волости стою й не втікаю ні від тебе, ні від його, — нехай сам бере, як йому треба! (Підступа до старшини, а той відходить до писарського стола. Писар ні в сих, ні в тих.) Чого ж ти тікаєш від мене? Я хочу тобі подякувать за твій приговор!

Старшина (перелякано). Чого тобі треба? . . . Не лізь! . . . Омеляне Григоровичу, де ви в бісового батька? — Він тут задавить мене! . . . Пишіть протокол!

Писарь. Де два б'ються, третій не мішайся!

Бурлака (припер старшину до столу). Злодуга, де твоя честь? У . . . (Неначе хотів кинуться на його, та опам'ятався.) Тьфу! Смердючий,

рук паскудить не хочу! (Відходить.) У Сибір!
За що ж? Я не вкрав, не вбив, кривди нікому
не зробив; хотів овець оборонить від вовка, а
вони сами йому в зуби лізуть! Пропадайте ж,
коли так! (До старшини.) Пам'ятай, Михайле,
що буде каяття — не буде вороття . . . і з
Сибіру є сюди шлях! . . . (Виходить.)

Завіса.

ДІЯ П'ЯТА.

У Галі в хаті.

ЯВА I.

Галя (сидить за столом, замислившись). Не-
щасна моя доля! От уже друга неділя, як
Олексу прийняли в москалі, а дядько Панас
пішов із села й вістки не подає. Мати сердяться,
що-дня силують, щоб ішла за противного, осо-
ружного старшину. Що його робить у світі
божому — й сама не знаю? (Співа.)

Зелена лїщинонько,
Чом не гориш, та все куришся,
Гей, молодая та дівчинонько,
Чого плачеш, чого журишся?
Ой, як би я суха була,
Я б горіла, не курилася,
Ой, коли б знала, що за ним буду,
Не плакала б і не журилася.

І не плакала б, і не журилася . . . А як
його не вернуть, а мене присилують вийти за
старого Михайла, я сама собі смерть заподію.

ЯВА II.

Галя й Олена.

Олена (входить). Добри-вечір, сестричко!

Галя (сполохнувшись). Ох, як ти мене зля-
кала! Ну тебе!

Олена. Ото, яка бо ти стала полохлива! А все через те, що журишся. Ти вже й на себе не похожа. Не журися, сестро, Бог милостивий — Олекса вернеться: мати казали, що якусь бумагу дядько Панас подав і начальник обіщав одпустить Олексу зовсім.

Галя. А мати коли бачили дядька Панаса?

Олена. Та вже, мабуть, днів п'ять, як вони приїхали з города.

Галя. Чом же й досі ти не забігла до мене? Розкажи ж, сестро, що мати казали, чи бачили Олексу?

Олена. Та я за тим же й забігла, щоб розказать. Я сама тільки вчора прийшла від Шуляка, була коло машини. Оце зараз іду до Палажки, щоб віддала хліб, вона в нас позичала, а мати ждуть сьогодні Олексу, кажуть, що безпремінно буде. Вони, ненько, цілий сувій полотна віддали якомусь писареві, щоб скоріще Олексу пустили. Обіщав, що у п'ятницю, се-б-то, сьогодні, Олекса вернеться.

Галя. Дай, Боже! . . . Ти не чула, сестро, що то вчора про дядька Панаса всі громадяни судили в волости!

Олена. Ох, чула! Бодай не казать! Вітчим казали, що дядька Панаса засудять кудись далеко.

Галя. За віщо ж?

Олена. Не знаю.

Галя. І ні один не заступився?

Олена. Заступався, кажуть, Петро, Боже, як заступався, і ще дехто; так Петра кудись послали, а сьогодні сход; оце зараз пішов вітчим туди. Прощай, сестро, мені ніколи.

Галя. Посидь трошки: матері нема, пішли до Савчука на той бік, а мені так важко одній сидіть, аж плакати хочеться.

Олена. З радістю посиділа б, та нема часу. Якщо Олекса прийде сьогодні, то я дам тобі звістку.

Галя. Скажеш йому, щоб до мене зайшов, мені якось ніяково йти до вас.

Олена. Добре. Він тебе визве,¹⁾ як перше викликав! Прощай! (Виходить)

ЯВА ІІІ.

Галя (одна). Бідний дядько Панас! Вони за всіма оступаються, а всі проти них! А, може, є такі, що жаліють, але що з того: тут він тебе жаліє, а тут же біда трапилась, не посміє голосу одвести, щоб зарятувати чим! (Мовчить.) Ох, як важко на душі! Дядько Панас був мені й Олексі замість рідного батька, а скільки він помагав і другим?! От тобі дяка яка! Коли б йому звістку подати про те, що

¹⁾ викличе

тут без його сталось, може б він сюди не вертався? . . . (Мовчить.) Яке тепер мені з Олексом щастя буде, коли такого чоловіка, що замість рідного батька був, запакують . . . і запакують, певне, через мене? . . . Господи! Не допусти дядькові Панасові попастись у руки ворогам його! Тільки подумаю про це, то зараз за серце вхопить, мов гадина коло нього обів'ється! Нудно ж мені тепер отут у селі сидіть, покинула б усе й пішла б світ за очі, як би не мати! (Співа):

Ой, глибокий колбдязю,

Золотії ключі:

А вже ж мені докучило,

В світі горюючи.

Входить Бурлака і слухає послідні слова пісні.

ЯВА ІV.

Галя й Бурлака.

Бурлака. Чого тобі, дочко, горювати? Твоя доля ще не вмерла!

Галя (адрігнувшись, обертається). Дядько! (Кидається йому на ший і цілує.) Батьку мій ріднесенький!

Бурлака. Годі, дочко, годі, заспокойся!

Галя (усміхається і сльози втира). Як мені радісно й як мені тяжко, що ви прийшли!

Бурлака. Чого ж так — і радісно, і тяжко?

Галя. Ви ще не знаєте, що тут . . .

Бурлака. Знаю вже. Я давненько прийшов у село, та декуди заходив і де про що довідався. Старшина хоче здихатися мене. Вже скілька днів поїть громаду, щоб зробили приговор вислати мене в Сибір. Сьогодні я його бачив у волости, він хотів арештувати мене, та побоявся силою лізти, бо нікого в волости, як на те, не було. У мене в голові миттю пронеслась думка — там задавить його, анатему, і вже підступив до нього, в середині аж трусилося і в голові почало шуміть. Як би ще одна хвилинка, одна ураза — і закипіло б отут (показує на груди). І зробив би те, що тільки думкою пронеслось у голові. Але він так злякався і таким гидким мені здався, що я тільки плюнув йому межі очі та й пішов. Там-сход збирається. Заходив оце до Петра — дома нема, кажуть, кудись послали. Тепер не буде кому й заступитися. Важко мені, дочко, на душі, гріха боюся, а без гріха не обійдеться, бо мене всього вогнем палить, як я подумаю, яку неправду хочуть дурні вівці зробити! Просив Семена, щоб прийшов сказати, що там громада зробиє. Якщо приговорять — то щоб не лізти гріхові в вічі, я зараз таки вп'ять ізмандрую. Поїду знов у город, там найшов доброго чоловічка, він порадить, як і що робить. І зайшов тільки для того, щоб тебе побачити і розказати тобі, що Олексу не-сьогодні-завтра вернуть. Я

доказав, що його підлогом одрізнено¹⁾ від матері й показано одинцем. Недовго воювати старшині, скоро повинен приїхати на слідство не-премінний член.

Галя. Тяжко бачить, що ви нам щастя готуєте, а собі напасть накликаєте. Не радісно мені тепер і Олексу бачить, коли вас на старість зашлють у чужий, далекий край.

Бурлака. Не кажи так, дочко, бо ти мене розсердиш! Що б ти сказала, як би чоловік топився, а я кинувся рятувати його, та й сам потонув? . . . «Божа воля» — сказала б. Отже й тут так. Я потону, а ти й Олекса будете жити. На безталанні одного вироста щастя другого! Все від Бога . . . Та ще поборемся: може, ще й не потону . . . Не журись, будь розумна, люби Олексу попрежньому, то й будете щасливі, а я свій вік прожив, горюючи — мені однаково . . . А мати де?

Галя. Та пішли на той бік, вже скоро повинні б і прийти. Може ви, дядечку, чого-небудь попоїли б?

Бурлака. Хотілось дуже їсти, та й перехотілось із пересердя. Семен увиходить.

ЯВА V.

Ті ж і Семен.

Бурлака. Ну, що?

Семен. І не розбереш, такий ївалт! Більша

¹⁾ відокремлено, що нарізно живе від матері

половина так іде, щоб підписати приговор, і вже пішли у волость.

Бурлака. Продають! (До Галі.) Якщо є лишній хліб, то дай мені на дорогу та знайди мої сакви й пояс, що я залишив у вас, як їхав у город.

Галя. Зараз, дядечку, сакви й пояс, здається, в комору мати поклали. (Виходить.)

Бурлака. А ти, Семене, біжи зараз, запрягай коней, та повезеш мене у город. Я зараз до тебе зайду.

Семен. Я скоро справлюся, а ти не барись. (Виходить.)

ЯВА VI.

Бурлака (один, довго мовчить). От тобі й дожив віка межи своїми людьми! Ріс у степу, старіти став у степу, у степу й помру! Важко на серці! Один, скрізь один! Чудно склалась моя доля! Чи воно без талану чоловік уродиться, чи талану в Бога не заробить? . . . Голово, вже стара голово, де прихилишся? . . . У Крим . . . Знов перекопські степи . . . Там усякий куц і камінець буде нагадувать молодість, що марно, марно пройшла! . . . Ох! Що це я? Ще розкисну, чого доброго! Якось так гидко на душі й ніби аж плакати хочеться . . . цього ще ніколи не було. (Увіходить Галя, несе сакви й пояс, на котрому в пихві ніж чабанський прив'язаний.)

ЯВА VII.

Бурлака й Галя.

Галя. Нате, дядечку, сакви — тут я поклала кусок сала й хліб.

Бурлака. Спасибі тобі. Що ж це матері нема так довго? (Зніма з пояса ніж і підперізується, надіва через плече сакви.) Нехай ніж зостанеться, бо по городу недобре якось із ножем ходить. (Кладе ніж на стіл.)

Галя. А хиба ви зараз таки й підете?

Бурлака. Мені нічого тута ждять, дочко, бо вони знущатся будуть надо мною. Поїду в город, і, якщо по закону не можна буде дулі піднести громаді, то подамся знову в степи — там легше жити з вовками-сіроманцями, ніж тут із темними людьми, що дурніці від овець, а лукаві, як сам сатана.

Галя. Дядечку, голубчику! Я покину все, прийду до вас і буду доглядать вашу старість.

Бурлака. Золоте в тебе серце! І я радий, що воно достанеться моему племінникові. Живіть тут, як вам Бог дасть; про себе ж дам тільки тоді звістку, коли можна буде обох вас біля себе поселить і хазяїнами зробить. Не журиь, дитино моя. Одно вже те, що я буду знати про вапе з Олексою щастя, надасть мені сил легше перенести все, те, що зо мною може бути. Ви молоді, ваша доля попереду, а моя що? . . . Мені не страшне ніяке горе! . . .

Досада тільки їсть мою душу, як ізгадаю овець, котрих поїдом їсть Михайло, а вони ще і прислужують йому. Та що маєш робить? Ет, тільки розвередиш¹⁾ болячку, як почнеш про це балакати! Прощай, — мабуть, я матері не діждуся, а мені не хочеться з Михайлом знову побачитися.

Галя (обніма його). Мій батько, наша оборона, не здолаю свого горя! Я день і ніч буду молити Бога, щоб він послав вам луччий талан на старість. О, як би ви знали, як у мене серце болить! Я рада лучче зараз умерти, ніж роз'єднатися з вами, та ще, може, й на віки!

ЯВА VIII.

Ті ж і Олекса, входить хутко й весело.

Олекса. Здрастуйте! О, й дядько тут! (Обніма Панаса й цілує. До Галі.) Зоре моя, чого ж ти така смутна, не ясна? . . . Мене зовсім пустили, тепер ми будемо щасливі . . . Ти мовчиш? А ви, дядьку, що це — в дорогу наче налагодилися? Я ума не приложу, що тут скоїлось?

Бурлака. Я в дорогу, а зоря твоя поясніщає, як хмара, що трошки затягнула її, одійде далі. Галю, не сумуй! От твоє щастя! (Показує на Олексу.) Живіть любенько й мені в далекій

¹⁾ розраниш

стороні буде радісно згадати про вас. Прощайте ж! Де буду — дам звістку.

Олекса. Що ж це таке, дядьку?

Бурлака. Старшина підвів громаду зробити приговор, щоб заслать мене на Сибір, — так я оце піду шукати правди, а не знайду — утічу туди, де людей нема! Мені ніколи балакати. От вам мій заповіт: поберіться на цім же тижні — я вас благословляю. (Обнімає Олексу, а потім Галю.) Е! Ще розплачусь. (Йде до дверей — двері одчиняються і в хату входять Михайло й чоловіка зо п'ять із дрючками, Панас одступа трохи.) Шукають моєї погібелі! Серце чуло лихо, не дурно воно щеміло!

ЯВА ІХ.

Ті ж, Старшина й чоловіка зо п'ять.

Старшина. Тепер, голубе, тобі нікуди тікати більш! (Показує на людей із дрючками.) І ще надворі стільки ж.

Бурлака (до старшини). Діявол ти лютий — гірш діавола! (До понятіх.) Ви куди лізете? Чого вам треба? Нехай він зна, чого шука, а ви хиба знаєте? Кожний із вас і рідної дитини своєї не захистить, як оцей діявол захоче її ззісти. Він кров вашу п'є, а вам дасть чвертку горілки, купленої на ваші ж гроші, то ви раді помагати його діявольським замірам!

Старшина. Що ви на нього дивитесь? Він усіх вас у вічі лає! Беріть його, йому най-

краще місце в острозі. Накладай на нього заліза, щоб знов не втік.

Сидір. Ось і путо.

Бурлака. Бідні, бідні ви люде! Темні! Хто більш усього¹⁾ вас любе — того ви женете від себе. Що ж я вам зробив? Чим проти вас провинився? За що ви таким соромом покриваєте мою голову на старість? За те, що вам хотів послужить? . . . Юди, Юди! Продаєте вашу душу й совість!

Галя (пада на шию Бурлаці й ридас). Дядечку, голубчику, сиротами нас покидаєш.

Старшина. Що ви слухаєте його теревені! Сидоре, накладай на нього заліза!

Бурлака (здрігнув, мов гадина полізла за пазуху, а потім до старшини). Знущайся, знущайся! Тепер твоя сила! (Сидір наклада заліза.)

Бурлака (до понятих). Будьте ж ви тричі прокляті! Ввесь гріх на ваші голови ляже.

Старшина (придивляється, як путо надіто). Поверни замок у той бік, ногу буде мулять.

Олекса. Дядьку, Михайле Михайловичу, господин старшина! Змилуйтесь, не знущайтесь над дядьком. Пустіть його, він не втіче! Що хочете, зроблю для вас: два годи буду наймитом без жодної заплати.

Бурлака. Олексо, не проси його смердю-

¹⁾ більш за все (моск.)

чого, розбійника! Не варт він того, щоб до нього й балакати, а не то просить таку гадину!

Старшина. То ти ще й тепер будеш лаятись? Безштанько, голодранець! . . . На ж тобі! (Б'є Бурлаку в лице.)

Бурлака. О, о, о! (Хвата зо столу ніж.) Так здихай же, пекельна душе! (Кидається на старшину.)

Галя (переступа йому дорогу). Дядьку, не занастить себе!

Старшина. Візьміть його, розбійника! (Бурлака хвата його за барки.) Рятуйте!

Писар (вбігає торопко). Михайле Михайловиу! Приїхав ісправник і неперемний¹⁾ член, волость запечатали . . .

Бурлака (випускає старшину, кида ніж). Впору приїхали! Не допустив мене Господь милостивий до великого гріха!

Старшина стоїть, як громом прибитий.

Завіса.

Ялисавет 1883.

¹⁾ незмінний

До тепер появилися отсі книжки :

- 1—6a. **В. Ленкий**, Начерк історії української літератури (до нападів Татар) нове ілюстроване видання.
7. **Ів. Левицький** *Нечуй*, Запорозці.
8. **Ляфонтен**, Байки (з 4 образками).
- 9—11. **Карпенко-Карий**, Суєта (зі вступом **В. Ленкого**).
- 12—146. Літературні характеристики укр. письменників, **І. Іван Франко** (Поезія) нап. **А. Крушельницький**.
- 15—16a. **С. Руданський**, Слівомовки (зі вступ. **Ленкого**).
17. **М. Вовчок**, Десять братів і десята сестричка **Галя**.
- 18—20. **Ахеліс**, Начерк соціології.
21. **Д. Н. Мамін-Сябірjak**, Чутлива совість.
- 22—23. **Ніцше**, Так мовив Заратустра. Часть I.
- 24—25. **Ніцше**, Так мовив Заратустра. Часть II.
- 26—27. **Юрій Кміт**, В затінку й на сонці.
- 28—29a. Збірник народніх пісень і дум.
- 30—336. **Чайківський**, Всесвітня Історія I. Стар. Історія з ілюстр.
34. **Кіплінг**, От собі казочки (з двома ілюстр.).
- 35—36. **Кіплінг**, От собі сторійки (з трома ілюстр.).
37. **Берзон**, Новоженці комедія в двох діях.
- 38—39. **Ніцше**, Так мовив Заратустра. Часть III.
40. **Байки Езоп** (з чотирма ілюстраціями).
- 41—436. **В. Барвінський**, Скошений цвіт, повість.
- 44—47. **Др. І. Раковський**, Психології.
48. **Андреев, Л.**, Три оповідання.
- 49—50. **Карпенко-Карий**, Хааяїн, комедія.
51. **Вовчок**, Сестра, Козачка, Чумак (оповідання).
52. **В. Берзон**, Понад сили (драма).
- 53—56. **Чайківський**, Всесвітня історія II. (серед. віки).
- 57—59. **Ніцше**, Так мовив Заратустра. Часть IV. (кінець).
60. **Марко Вовчок**, Від себе не втечеш (оповідання).
- 61—62. **Г. Ібсен**, Будівничий **Сольнес**, драма.
- 63—64a. **Гоголь**, **Тарас Бульба**, повість з ілюстр.
- 65a. **Руданський**, Цар-соловей, казка.
66. **Молієр**, Лікар-Шуткар, жарт в 1 дії.
67. **Котляревський**, **Наталка Полтавка**, укр. опера.
- 68—72. **Чайківський**, Всесвітня Історія III (нововічна).
- 73—74. **Никколишин**, Розладде (драма).
75. **Вовчок**, **Кармелюк**. Невільничка (оповідання).
- 76—77. **Геновефа**, опов. (з образк.).
78. **Куліш**, **Орися**, Дівоче, серце. Січові гості.
79. **Ольга Кобилянська**, Некультурна (новеля).
80. **Ольга Кобилянська**, Мелянхольційний валець.
- 81—84. **Франс**, На білих скалах, повість.

- 85—86. Л. Толстой, Живий труп, драма.
- 87—91а. О. Барвінський, Образки з розвитку Р.
92. Яричевський, Княгиня Любов, драма.
93. Вовчок, Сон. Одарка, Чари, Ледащиця.
- 94—98. Б. Лепкий, Начерк іст. україн. літер. Книз
99. Вовчок, Інститутка.
- 100—103. В. Антонович, Коротка історія Козаччини
104. Аверченко, Гуморески.
105. Барвінок, Русалка.
- 106—107. Богдан Лепкий, Літературні характеристики письменників: П. М. Шашкевич. З ілюстр.
- 108—110б. Куліш, Чорна Рада (повість) з ілюстраціями вступом і поясненнями Б. Лепкого.
111. Толстой, Полонений на Кавказі, правд. п
- 112—113. Вергзон, Вступ до метафізики.
114. Анатоль Франс, Комедія про чоловіка, що пився з немовою, жарт у 2 актах.
- 115—120. Олександр Барвінський, Образки з громадського і письменського розвитку Русинів, II (з 12 портретами, 13 картинами).
- 121—123. Кобилянська О., Земля I, повість.
- 124—126. Кобилянська О., Земля II, повість.
- 127—128. Шов Б., Цезар і Клеопатра. Історія.
129. Вовчок М., Не до пари. Два сини й інші
- 130—134. Маковей, Заліссе, повість.
- 135—140. Кониський, У гостях добре, дома гірше, м
- 141—142. Федькович, Довбуш, трагедія.
- 143—144. Федьковича, Оповідання.
- 145—146. Грицюк, Весняні вечери.
147. Федькович, Так вам треба, фарс.
148. Федькович, Як козам роги виправляють, ф в 1 дії.
149. Шевченко Т., Музика, повість.
150. Кропивницький М., По ревізії, комедія у
151. Шевченко Т., Артист.
- 152—153. Карпенко-Карий, Бурлака, драма.
154. Бобякевич О., Настоящі, комедія у 1 дії.
- 155—156. Шевченко, Гайдамаки, поема.
157. Федькович, Люба — згуба, повість.

Дальші томики в друку

Кожний томик можна набути також в гарній картоновій оправі. Тоді коштує дорожче о 20—

Гроші треба висилати наперед

LU

T6295bur

583360

Tobilevich, Ivan Karpovich

Бурлака (Чабан).

[**Transliterated:** Burlaka.]

DATE

UNIVERSITY OF TORONTO
LIBRARY

DO NOT
REMOVE
THE
CARD
FROM
THIS
POCKET



